

ΠΑΒ	615
1/3/18	

Κοινοβουλευτική Ομάδα

Λεωφ. Ηρακλείου 145, 14231 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ,
τηλ.: 2102592213, 2102592105, 2102592258, fax: 2102592097
e-mail: ko@vouli.kke.gr, <http://www.kke.gr>
Γραφεία Βουλής: 2103708168, 2103708169, fax: 2103707410

Προς το Προεδρείο της Βουλής

ΑΝΑΦΟΡΑ

Για την κ. Υπουργό Εργασίας, Κοινωνικής και Κοινωνικής Αλληλεγγύης

Οι βουλευτές Κατσώτης Χρήστος, Σάκης Βαρδαλής, Γιώργος Λαμπρούλης και Διαμάντω Μανωλάκου

Κατέθεσαν **ΑΝΑΦΟΡΑ** το υπόμνημα της Εθνικής Ομοσπονδίας για τα Δικαιώματα του Αυτιστικού Φάσματος σχετικά με τη μείωση του ποσοστού αναπηρίας του αυτισμού και ζητούν να ανακληθεί η κατάργηση των επιδομάτων αναπηρίας των παιδιών με αυτισμό.

Αθήνα 21/2/2018

Οι καταθέτοντες βουλευτές

Ε.Ο.Δ.Α.Φ.
Εθνική Οργάνωση για τα Δικαιώματα του Αυτιστικού Φάσματος

ΥΠΟΜΝΗΜΑ
στην Κυβέρνηση
και στην Βουλή των Ελλήνων

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΣΟΣΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΙΣΜΟΥ

Προς:

- 1) Πρωθυπουργό του Ελληνικού κράτους κ. Τσίπρα Αλέξιο.
- 2) Πρωτόκολλο Πρωθυπουργού για:
 - α) Υπουργό Κοινωνικής αλληλεγγύης κα. Αχτσιόγλου Έφη.
 - β) Αναπληρωτή υπουργό Κοινωνικής αλληλεγγύης κα. Φωτίου Θεανώ.
 - γ) Υφυπουργό Κοινωνικής αλληλεγγύης κ. Πετρόπουλο Αναστάσιο.
 - δ) Υπουργό Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ. Κοντονή Σταύρο.
 - ε) Αναπληρωτή υπουργό Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ. Παπαγγελόπουλο Δημήτριο.
 - στ) Υπουργό Επικρατείας για τον Συντονισμό του κυβερνητικού έργου και την καθημερινότητα του πολίτη κ. Φλαμπουράρη Αλέξανδρο.
 - ζ) Υπουργό για τον Συντονισμό του κυβερνητικού έργου κ. Βερναρδάκη Χριστόφορο

Θέμα: «Αίτημα για ανάκληση και αναθεώρηση της αντισυνταγματικής κατάργησης των επιδομάτων αναπηρίας των παιδιών με Αυτισμό, η οποία έγινε με την πρόσφατη νομοθέτηση μείωσης του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού».

Αριθμός σελίδων: είκοσπρείς (23)

Συντομογραφίες:

ΑΦ = Αυτιστικό Φάσμα

ΕΣΔΑ = η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

ΕΚΧ = ο Ευρωπαϊκός Κοινωνικός Χάρτης.

Α) ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Αξιότιμοι κύριοι:

-Με την νέα νομοθεσία του 2018 υποβαθμίστηκε αυθαίρετα, άδικα και αντιεπιστημονικά το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού, κάτω του 67%, που αποτελεί το όριο των ποσοστών που δικαιούνται επιδόμα αναπηρίας. Η μοναδική σκοπιμότητα που εξυπηρετείται από την νέα νομοθεσία είναι η διακοπή και κατάργηση χιλιάδων επιδομάτων αναπηρίας των παιδιών του Αυτιστικού Φάσματος, προς ικανοποίηση των πολιτικών επιδιώξεων.

-Η νέα νομοθεσία, βασίζεται σε αυθαίρετα αντιεπιστημονικά επινοήματα που δεν ισχύουν σε κανένα πολιτισμένο κράτος όπως εξηγούμε στην αναλυτική μας έκθεση, και αποτελεί ανάσχυση «από τα παλιά» και επαναφορά αντικοινωνικών τριτοκοσμικών προτύπων των προηγούμενων δεκαετιών. Τα νέα μέτρα ορίζουν ως παράγοντες για τον προσδιορισμό του ποσοστού αναπηρίας την νοημοσύνη(!!!), την λειτουργικότητα(!!!!) και τον αναπροσδιορισμό με την ενηλικίωση(!!!!)...

Ο παραλογισμός, η αντιεπιστημονικότητα και αντικοινωνικότητα του «νέου» (αλλά βγαλμένου «από τα παλιά») νομοθετήματος είναι προφανή αφού:

1) Η νοημοσύνη, η λειτουργικότητα και η ηλικία, ΔΕΝ μπορούν να μετρήσουν τον Αυτισμό και ΔΕΝ έχουν ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ σχέση με το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού: Όπως ακριβώς και σε ένα παιδί με ακρωτηριασμένο μέλος, η νοημοσύνη, η λειτουργικότητα και η ηλικία, ΔΕΝ έχουν καμία σχέση με το ποσοστό αναπηρίας του, ανεξάρτητα από την λειτουργικότητα που του προσδίδει ένα τεχνητό μέλος.

2) Ο Αυτισμός λόγω της ιδιαιτερότητάς του δεν μπορεί ποτέ να μετρηθεί με βεβαιότητα - παρά μόνο να εκτιμηθεί στο τέλος της επαγγελματικής και κοινωνικής ζωής, από τα αποτελέσματα,

ενώ τα διαγνωστικά και αξιολογητικά εργαλεία (τεστ κλπ), ΔΕΝ έχουν καμία σχέση με το ποσοστό αλλά μόνο με το σχεδιασμό των θεραπευτικών παρεμβάσεων.

3) Τα άτομα που ο Αυτισμός τους δεν παρεμποδίζει σοβαρά ή ανυπερέβλητα την δυνατότητα τους στην χωρίς υποστήριξη αυτόνομη ζωή και επιβίωση, είναι τα χιλιάδες που δεν έχουν καθόλου διάγνωση, αυτά που την αποφεύγουν ή την κρύβουν, ή που αγνοούν τελείως τον Αυτισμό τους. Συνεπώς, όσοι λαμβάνουν διάγνωση Αυτισμού, στην πραγματικότητα είναι άτομα με μεγάλη ανάγκη υποστήριξης και με ποσοστό μεγαλύτερο του 67% και των εν γένει ποσοστών για τα οποία προβλέπεται επιδοματική υποστήριξη σε κάθε χώρα. Τα περισσότερα από τα άτομα αυτά, στη χώρα μας ήδη αδικούνται από το ποσοστό του 67%, δεδομένου ότι στην πραγματικότητα το ποσοστό αναπηρίας τους είναι κατά κανόνα μεγαλύτερο.

4) Για όλους τους πιο πάνω λόγους και επειδή η προστασία των θεμελιωδών Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των ατόμων με αναπηρία προτεραιοποιείται, η μοναδική σωστή λύση είναι ότι όταν ο Αυτισμός διαγιγνώσκεται, πρέπει να χαρακτηρίζεται με ποσοστό τουλάχιστον από 67% και περισσότερο, και πάντως με ποσοστό ίσο ή μεγαλύτερο από τα εν γένει όρια που έχει κάθε χώρα για την εξασφάλιση του επιδόματος και των άλλων θεσμών κοινωνικής προστασίας. Αυτό εφαρμόζεται στις πολιτισμένες χώρες με σοβαρό κοινωνικό κράτος, όπου το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού είναι πάνω από 67% και πάντα ίσο ή μεγαλύτερο του ποσοστού που εξασφαλίζει το επίδομα αναπηρίας, φτάνοντας έως και 100% μόνο για τον Αυτισμό (χωρίς τις τυχόν συννοσηρότητες).

5) Στη χώρα μας, δεν υπάρχει ανάλογο επίδομα για τα ποσοστά αναπηρίας κάτω του 67%, όπως θα έπρεπε και όπως επιβάλλουν οι αρχές της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας που κατοχυρώνονται από το Σύνταγμα και από τις διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα μας.

-Όλα αυτά κάνουν προφανή την υποβάθμιση και τον τριτοκοσμισμό της «νέας» νομοθεσίας.

-Μετά τις δραματικές περικοπές που έγιναν πρόσφατα στις θεραπείες Αυτισμού, στις συντάξεις ορφανών παιδιών με Αυτισμό, καθώς και στις άλλες κοινωνικές παροχές που δικαιούνται τα παιδιά με αναπηρίες του ΑΦ, το επίδομα αναπηρίας είναι μοναδική πηγή επιβίωσης για τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά. Συνεπώς, η μαζική κατάρνησή του μέσω της αλλοίωσης του ποσοστού αναπηρίας με την νέα νομοθεσία της κυβέρνησης, οδηγεί σε πραγματική εξόντωση μεγάλο όγκο παιδιών με Αυτισμό, προκειμένου να ικανοποιηθούν οι πολιτικές σκοπιμότητες του τρίτου μνημονίου, της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών και των άλλων συμφερόντων που καλύπτονται πίσω από το «Δημόσιο χρέος», μεταξύ των οποίων μεγάλο μερίδιο κατέχει η διαφθορά σύμφωνα με τα επίσημα πορίσματα του ΟΗΕ.

-Έτσι, παρά τις ρητές υποδείξεις του ΟΗΕ προς το Ελληνικό κράτος να αυξήσει και να προτεραιοποιήσει επείγοντως τις προνοιακές παροχές αναπηρίας λόγω των μνημονίων, η νέα νομοθεσία κάνει το ακριβώς αντίθετο: Περικόπτει και καταργεί προνοιακούς θεσμούς προστασίας της αναπηρίας, παραβιάζοντας το Σύνταγμα και τις διεθνείς Συμβάσεις που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα.

Συνεπώς παραβιάζεται το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ για το Δικαίωμα στην υγεία και την σωματική ακεραιότητα, το άρθρο 14 της ΕΣΔΑ για το Δικαίωμα στην εξίσωση των ευκαιριών, την ίση μεταχείριση και την αποφυγή των διακρίσεων, τα άρθρα 12, 13 και 16 του ΕΚΧ για το Δικαίωμα στην Κοινωνική προστασία και πρόνοια, το πρωτόκολλο 12 της ΕΣΔΑ σε σχέση με τα Δικαιώματα αυτά, καθώς και οι προαναφερθείσες υποδείξεις του ΟΗΕ ειδικά προς την κυβέρνηση του Ελληνικού κράτους.

-Επισημαίνουμε ότι και πάλι δεν τηρήθηκε η αρχή του Κοινωνικού διαλόγου, αφού η ΕΟΔΑΦ αποκλείστηκε από την σχετική κοινοβουλευτική διαδικασία της ακρόασης των κοινωνικών φορέων, όπου κλήθηκαν και πάλι αντί ημών οι φιλοκυβερνητικοί φορείς που δεν εκπροσωπούν τις οικογένειες του ΑΦ, οι οποίοι έχουν ζητήσει κατ' επανάληψη περικοπές εναντίον του ΑΦ και την παραβίαση των υποδείξεων του ΟΗΕ και της ΕΣΔΑ, για σεβασμό των Ανθρωπίνων και Συνταγματικών Δικαιωμάτων μας. Συνεπώς, από τις διαδικασίες της συγκεκριμένης νομοθεσίας, πλαστογραφήθηκε, παρεμποδίστηκε και παραβιάστηκε ο θεμελιώδης Πολιτειακός θεσμός της Κοινωνικής εκπροσώπησης, με αποτέλεσμα να παραβιάζονται και τα άρθρα 10 και 11 της ΕΣΔΑ (για τα Δικαιώματα στην Ελευθερία της

έκφρασης, του Συνέρχεσθαι και του Συνεταιρίζεσθαι), καθώς και οι υποδείξεις του ΟΗΕ ειδικά προς το Ελληνικό κράτος, να διευκολύνει και να ενισχύσει τους ανεξάρτητους Κοινωνικούς φορείς.

-Καλούμε την κυβέρνηση και τα αρμόδια υπουργεία να ανακαλέσουν το επαίσχυντο αντικοινωνικό μέτρο και να μεριμνήσουν άμεσα για την επαναφορά και βελτίωση του προηγούμενου πλαισίου ποσοστών αναπηρίας του Αυτισμού, ορίζοντας ως κατώτατο ποσοστό για το ΑΦ το 67%, κλιμακούμενο έως και 100%, ανάλογα με την βαρύτητα της διαταραχής και τις τυχόν συνοσσηρότητες που (πολύ συχνά) συνυπάρχουν, σύμφωνα με τα αιτήματα που διατυπώνουμε στο τέλος του παρόντος.

-Καλούμε τις υγιείς κοινοβουλευτικές δυνάμεις και πρόσωπα να συνταχθούν μαζί μας στην καταδίκη και κατάργηση των σκοταδιστικών αντικοινωνικών μέτρων που εκ φύσεως προδικάζουν τις προθέσεις εξόντωσης της Ελληνικής κοινωνίας, τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσουμε και να αποτρέψουμε από κοινού όλοι οι πολίτες.

Στην αναλυτική παρουσίαση που ακολουθεί, περιλαμβάνονται:

- 1) Η επισήμανση των βασικών παραμέτρων του προβλήματος (σελ.3).
- 2) Επεξηγήσεις για τα επιστημονικά και Δικαιωματικά δεδομένα της υπόθεσης (σελ.5).
- 3) Έμπρακτα παραδείγματα για την αντιεπιστημονικότητα της νέας νομοθεσίας (σελ.8).
- 4) Οι δυσμενείς κοινωνικές επιπτώσεις της νέας νομοθεσίας (σελ.11).
- 5) Οι αντικειμενικά εξυπηρετούμενες σκοπιμότητες από την νέα νομοθεσία (σελ.12).
- 6) Οι πραγματικές λύσεις (σελ.13).
- 7) Συμπεράσματα για την νέα νομοθεσία (σελ.15).
- 8) Ανθρώπινα Δικαιώματα, θεσμοί και διεθνείς Συμβάσεις που παραβιάζονται από την νέα νομοθεσία (σελ.18).
- 9) Αιτήματα (σελ.22).

Β) ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

1) ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΠΑΡΑΜΕΤΡΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Αξιότιμοι κύριοι:

Στις αρχές Ιανουαρίου 2018, απροειδοποίητα και χωρίς κανένα διάλογο με την ΕΟΔΑΦ, την θιγόμενη μεγάλη κοινωνική ομάδα και τους γονείς που εκπροσωπεί, νομοθετήθηκε η έναρξη της μαζικής κατάργησης των επιδομάτων αναπηρίας των παιδιών με Αυτισμό: Με δύο υπουργικές αποφάσεις και με τον νέο νόμο του πρόσφατου «πολυνομοσχεδίου», υποβιβάστηκε το κατώτερο ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού στο 50% (από 67% και άνω που είχε καθιερωθεί το 2012 με την κινητοποίηση της ΕΟΔΑΦ και των γονέων).

Παράλληλα, αναίρεται έμμεσα και μερικώς, η μονιμότητα της...αναπηρίας(!) του Αυτισμού!

-Η υποβάθμιση του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού, έγινε με την πρόσφατη υπουργική απόφαση (Φ. 80000/45219/1864 - ΦΕΚ Β' 4591 / 27-12-2017-σελ.61417), με την οποία δημοσιεύθηκε ο νέος Ενιαίος Πίνακας Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας (ΕΠΠΠΑ).

-Η μερική και έμμεση (αλλά σαφής) ανáιρεση της μονιμότητας της αναπηρίας του Αυτισμού, έγινε και με την πιο πάνω απόφαση, καθώς και με την πρόσφατη σχετική υπουργική απόφαση (Φ. 80000 / οικ. 2 / 1 - ΦΕΚ Β' 7) για τον νέο πίνακα των παθήσεων αόριστης διάρκειας και των σχετικών εξετάσεων (και άσκοπων έως ύποπτων επανεξετάσεων) των αρμόδιων επιτροπών.

-Οι δύο αυτές αποφάσεις, επικυρώνονται από τον νέο νόμο 4512 / 2018 αρ. 215 / ΦΕΚ Α' 5/17-01-2018 / σελ.171, που προέκυψε από την ψήφιση του σχετικού «πολυνομοσχεδίου».

-Το (στοχοποιημένο και παλιότερα) «θύμα» αυτής της απόφασης, είναι το επίδομα αναπηρίας, το οποίο ως γνωστόν χορηγείται μόνο για ποσοστά από 67% και πάνω: Μέχρι τώρα, όλα τα παιδιά με Αυτισμό οποιασδήποτε βαρύτητας, είχαν κατοχυρωμένο σαν ελάχιστο ποσοστό το 67% ή περισσότερο (Ισχυε ότι Αυτισμός = αναπηρία 67% ή περισσότερο). Τώρα ένας μεγάλος όγκος αυτών των παιδιών, θα χαρακτηρίζεται με μικρότερα ποσοστά (65%, 60%, 55%, 50% κλπ) και έτσι δεν θα δικαιούται το επίδομα. Οπότε, με το μέτρο αυτό, εγκαθινιάζεται η μαζική περικοπή των επιδομάτων αναπηρίας των παιδιών με αναπηρίες του ΑΦ.

Επί πλέον, η νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας του Αυτισμού, ενισχύει ιδιαίτερα την διαφθορά των εκάστοτε κρατικών στελεχών που θα μπορούν και πάλι να εκβιάζουν γονείς για να τους αναγνωρίσουν το σωστό ποσοστό προκειμένου να πάρουν το επίδομα. Έτσι, επανέρχονται τα γνωστά από παλιά φαινόμενα του εμπορίου των Κοινωνικών παροχών και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εις βάρος των γονέων.

-Το νέο μέτρο, υπογράφηκε σε πλήρη αντίθεση με τα αιτήματα και της νομοθετικής προτάσεις που έχει καταθέσει (κατ' επανάληψη) η ΕΟΔΑΦ, η οποία (και πάλι!) αποκλείστηκε από τον «διάλογο με τους κοινωνικούς φορείς», ο οποίος έγινε (και πάλι) με τους μόνιμους συναινούντες «εκπροσώπους» / χειροκροτητές των περικοπών και των παραβιάσεων Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εναντίον των παιδιών και απόρων του Αυτιστικού Φάσματος και των οικογενειών τους: Η ΕΟΔΑΦ, αποκλείστηκε (και πάλι!!!) από τον διάλογο της Βουλής, μαζί με τις χιλιάδες οικογένειες του ΑΦ, των οποίων το μεγάλο ψήφισμα από το 2012 (το μεγαλύτερο έντυπο διάβημα των οικογενειών του ΑΦ στη χώρα μας), αγνοήθηκε τελείως!!!!...

-Έτσι, το αντικοινωνικό μέτρο της περικοπής των επιδομάτων αναπηρίας του Αυτισμού, βασίστηκε (και πάλι) στον επίσημο χαρακτηρισμό του από τις ΕΣΑΜΕΑ και ΠΟΣΓΚΑΜΕΑ, ως... «θετική εξέλιξη»(!!!) «προς την κατεύθυνση και της... βελτιστοποίησης!!! (βλ. ΕΣΑΜΕΑ / ΑΠ 51/12-1-2018 - σελ.1 και ΠΟΣΓΚΑΜΕΑ / Α.Π: 10 / 16-01-2018 - σελ. 1, 2 και 3).

-Οφείλουμε να υπενθυμίσουμε ότι με τον ίδιο τρόπο (πάλι με τους εικονικούς «διαλόγους» με ελεγχόμενους φιλοκυβερνητικούς έως παρακυβερνητικούς «εκπροσώπους» και με την έγκριση ή και απαίτηση και πάλι των ΕΣΑΜΕΑ ΠΟΣΓΚΑΜΕΑ), έχουν προωθηθεί όλα τα απάνθρωπα μέτρα των παιδιών του ΑΦ τα τελευταία χρόνια - και ιδιαίτερα με τα μνημόνια, όπως: Η περικοπή της Παράλληλης Στήριξης των παιδιών του ΑΦ στο Σχολείο, ο έλεγχος / χειραγώγηση των επιστημονικών γνωμοτεύσεων για να περικόπεται η Παράλληλη Στήριξη των παιδιών του ΑΦ, η παραβίαση των γονεϊκών / οικογενειακών Δικαιωμάτων και η εκχώρησή τους στα κρατικά στελέχη (ότι η απόφαση για το εκπαιδευτικό πλαίσιο του παιδιού δεν θα ανήκει πλέον στους γονείς όπως υπέδειξε ο ΟΗΕ και η Ευρωπαϊκή επιτροπή, αλλά στα κρατικά στελέχη - του κράτους με την μεγαλύτερη διαφθορά στον κόσμο!!!), η προώθηση του σκοταδιστικού νόμου Ειδικής Αγωγής του 2014 ο οποίος τελικά ανατράπηκε χάρη στην μεγάλη κινητοποίηση της ΕΟΔΑΦ και των γονέων, κλπ, κλπ...

Όπως έχουμε δηλώσει κατ' επανάληψη, η ΕΟΔΑΦ ΔΕΝ συμμετέχει στις ΕΣΑΜΕΑ - ΠΟΣΓΚΑΜΕΑ, ΔΕΝ εκπροσωπείται σε αυτές - ούτε από αυτές, και συνεπώς οι φορείς αυτοί ΔΕΝ εκπροσωπούν την ΕΟΔΑΦ και τους συλλόγους της, ούτε τις οικογένειες του Αυτιστικού Φάσματος, όπως άλλωστε δήλωσαν επώνυμα και ενυπόγραφα οι ίδιοι οι γονείς σε πρώτο πρόσωπο, με το μεγάλο ψήφισμα των 8.162 γονέων και ειδικών, που είναι και το μεγαλύτερο έγγραφο διάβημα των οικογενειών του ΑΦ προς το Ελληνικό κράτος μέχρι σήμερα στην χώρα. Η υποκατάσταση της εκπροσώπησης μας από τους φορείς αυτούς, αποτελεί ωμή πλαστογράφηση της κοινωνικής μας εκπροσώπησης, οπότε, η εκάστοτε κυβέρνηση ΔΕΝ νομιμοποιείται να τους καλεί αντί για εμάς ως δήθεν εκπροσώπους μας και ως εκπροσώπους των οικογενειών του ΑΦ της χώρα μας.

Βάσει αυτών, κάνουμε σαφές ότι η νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας του ΑΦ, ΔΕΝ έχει καμία έγκριση από την ΕΟΔΑΦ, από τους Συλλόγους της, από τους 8.162 γονείς που έχουν υπογράψει το μεγάλο ψήφισμά της, αλλά ούτε από τις οικογένειες του ΑΦ και συνεπώς, ουδμία νομιμοποίηση εκ μέρους τους απέναντι στον ΟΗΕ και στους διεθνείς οργανισμούς Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

-Το νέο νομοθέτημα, ορίζει ως παράγοντες για τον προσδιορισμό του ποσοστού αναπηρίας την νοημοσύνη(!!!), την λειτουργικότητα(!!!!) και τον αναπροσδιορισμό με την ενηλικίωση(!!!!), παράγοντες που ειδικά για τον Αυτισμό είναι άσχετοι με το ποσοστό αναπηρίας του και προσφέρονται ιδιαίτερα για αυθαιρεσία υπέρ των περικοπών και της διαφθοράς. Ο παραλογισμός και η αντιεπιστημονικότητα του νέου νομοθετήματος (βγαλμένου «από τα παλιά»), είναι προφανείς, όπως επεξηγούμε πιο κάτω:

2) ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Προς διαφώτιση του ζητήματος από τις διαστρεβλώσεις, εξηγούμε:

Η νοημοσύνη, η λειτουργικότητα και η ηλικία, ΔΕΝ μπορούν να μετρήσουν τον Αυτισμό και ΔΕΝ έχουν ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ σχέση με το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού: Όπως ακριβώς και σε ένα παιδί με ακρωτηριασμένο μέλος, η νοημοσύνη, η λειτουργικότητα και η ηλικία, ΔΕΝ έχουν καμία σχέση με το ποσοστό αναπηρίας του, ανεξάρτητα από την λειτουργικότητα που του προσδίδει ένα τεχνητό μέλος, τα εφόδια που δίνει η υψηλή νοημοσύνη του και η ενηλικίωση. Η αιτία του Αυτισμού, βρίσκεται στην διαφοροποίηση ορισμένων γονιδίων του εγκεφάλου, οπότε, τα εγκεφαλικά κύτταρα που έχουν δομηθεί βάσει αυτών είναι Αυτιστικός. Ως γνωστόν, τα γονίδια και τα εγκεφαλικά κύτταρα που δημιουργήθηκαν βάσει αυτών, ΔΕΝ αλλάζουν ποτέ, όπως και ο εγκέφαλος, που ΔΕΝ μπορεί να γίνει σαν των μη αυτιστικών (τυπικών) ανθρώπων. Παραμένει πάντα και σταθερά με την ίδια διαφοροποίηση και γι αυτό παραμένει πάντα ίδιο και σταθερό το ποσοστό αναπηρίας του σε όλα τα άτομα του ΑΦ ως προς τον Αυτισμό. Συνεπώς, για τα κριτήρια της νέας νομοθεσίας ισχύουν τα εξής:

1) Η νοημοσύνη ΔΕΝ έχει ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ σχέση με το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού, αλλά ούτε και με τον ίδιο τον Αυτισμό: Είναι παράγοντας για την αναπηρία της νοητικής υστέρησης και της μέτρησης του ποσοστού της, αλλά όχι του Αυτισμού. Ο Αυτισμός ΔΕΝ έχει πρόβλημα νοημοσύνης, αλλά επικοινωνίας. Τα παιδιά του ΑΦ μπορεί να είναι διάνοιες, αλλά ο Αυτισμός, η αναπηρία και το ποσοστό της παραμένουν ανεξαρτήτως νοημοσύνης. Συνεπώς, η νοητική υστέρηση δεν αποτελεί χαρακτηριστικό του Αυτισμού, απλά σε πολλές περιπτώσεις συνυπάρχει με αυτόν. Για το λόγο αυτό, η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα, εδώ και πολλά χρόνια, έχει χαρακτηρίσει τον Αυτισμό ως Νευροαναπτυξιακή διαταραχή, εντελώς ανεξάρτητη από την νοητική υστέρηση. Συνεπώς η μέτρησή του ΔΕΝ έχει σχέση με την μέτρηση της νοημοσύνης. Ο διαχωρισμός αυτός, είναι πασίγνωστος σε όλη την πολιτισμένη Ανθρωπότητα: Εκτός από τον «Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας» του ΟΗΕ (W.H.O) που αναφέρει τον Αυτισμό ως διαφορετική αναπηρία από την νοητική υστέρηση εδώ και δεκαετίες, οι πλέον σύγχρονες επιστημονικές ταξινομήσεις, είναι ακόμη πιο σαφείς: Η διεθνής αξιολόγηση του γνωστού «DSM» (το Διαγνωστικό / Στατιστικό Εγχειρίδιο των Διαταραχών), η οποία επικαιροποιείται και ανανεώνεται διαρκώς με τα πιο πρόσφατα έγκυρα επιστημονικά στοιχεία της παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας, στις δημοσιευμένες εκθέσεις του (τουλάχιστον από το DSM-4 του έτους 2.000), ταξινομεί επιστημονικά τον Αυτισμό ως Νευροαναπτυξιακή διαταραχή εντελώς ανεξάρτητη από την νοητική υστέρηση, όπως την ταξινομεί και το πρόσφατο DSM-5 - και μάλιστα σε εντελώς ανεξάρτητο κεφάλαιο (A09), με τον τίτλο «Διαταραχές του Αυτιστικού Φάσματος», που είναι ξεχωριστό από αυτό της νοητικής υστέρησης (η οποία υπάγεται στο κεφάλαιο A01- «Νοητικές διαταραχές»). Συνεπώς, η εισαγωγή του παράγοντα της νοημοσύνης ως «μονάδα μέτρησης» στον Αυτισμό, αποτελεί απλώς επαναφορά του αναχρονιστικού μοντέλου που ευνοεί την κατάρνηση του Αυτισμού από τις αυτόνομες αναπηρίες και την ενσωμάτωσή του με την νοητική υστέρηση, ώστε οι θεραπείες και τα επιδόματα να δίνονται μόνο σε όσα παιδιά έχουν και νοητική υστέρηση και να κοπούν από τα υπόλοιπα. Το μοντέλο αυτό έχει καταργηθεί εδώ και δεκαετίες από όλα τα διεθνή ντοκουμέντα και τις νομοθεσίες των πολιτισμένων χωρών, και διατηρείται μόνο σε πολύ καθυστερημένα και αντικοινωνικά κράτη, αποκλειστικά για λόγους περικοπών και διαφθοράς.

2) Η λειτουργικότητα ειδικά στον Αυτισμό, ΔΕΝ μπορεί να μετρήσει το ποσοστό αναπηρίας του, όπως ακριβώς και σε ένα παιδί με κινητική παράλυση, που όταν εφοδιαστεί με ένα τεχνολογικά προηγμένο αναπηρικό αμαξίδιο πολλαπλασιάζει θεαματικά την λειτουργικότητά του, αλλά φυσικά δεν μειώνεται το ποσοστό αναπηρίας του, παραμένει το ίδιο. Επί πλέον, η λειτουργικότητα είναι ιδιαίτερα μεταβλητός παράγοντας, δεδομένου ότι μεταβάλλεται από πολλούς άλλους αστάθμητους υποπαράγοντες: Στο ίδιο άτομο, σε διαφορετικές μετρήσεις, ή σε διαφορετικό περιβάλλον, ή σε άλλον ειδικό, ή σε διαφορετική ημέρα, ή σε διαφορετική ηλικία, ή με διαφορετικά εργαλεία αξιολόγησης (τεστ), ή σε διαφορετική φάση ζωής, ή σε άλλη χώρα με άλλες προδιαγραφές, κλπ, μπορεί να βγαίνει κάθε φορά διαφορετικό αποτέλεσμα. Συνεπώς, εκτός του ότι η λειτουργικότητα ΔΕΝ αποτελεί

παράγοντα του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού, επί πλέον, ΔΕΝ μπορεί ούτε η ίδια να μετρηθεί με ακρίβεια, σταθερότητα, αξιοπιστία και εγκυρότητα: Η πραγματική διάσταση της λειτουργικότητας στον Αυτισμό συνήθως αποδεικνύεται στο μέσον ή και στο τέλος της κοινωνικής ζωής από τα πραγματικά αποτελέσματα (και πάντα χωρίς να μετράει το ποσοστό του Αυτισμού)

3) Η ηλικία δεν έχει καμία σχέση με το ποσοστό αναπηρίας, ούτε στον Αυτισμό, ούτε σε οποιαδήποτε άλλη αναπηρία: Τα διαφοροποιημένα γονίδια και τα εγκεφαλικά κύτταρα στα οποία οφείλεται ο Αυτισμός, δεν αλλάζουν, η διαφοροποίησή τους παραμένει ανεξαρτήτως ηλικίας, όπως παραμένει και η αναπηρία του Αυτισμού και το ποσοστό της: Όπως ακριβώς και ένα παιδί που στην παιδική ηλικία πχ, έχασε το ένα του μάτι: Όσο και αν ενηλικιωθεί, και όσες φορές και αν το επανεξετάσουν ταλαιπωρώντας το με άσκοπες επαναξιολογήσεις σε διάφορες ηλικίες, δεν πρόκειται να αναδημιουργηθεί το χαμένο μάτι και να μειωθεί το ποσοστό αναπηρίας του.

-Συνεπώς, και τα τρία κριτήρια που έφερε η νέα νομοθεσία για την μέτρηση του Αυτισμού, δεν έχουν καμία σχέση με το ποσοστό αναπηρίας και την μέτρησή του: Συνεπώς, οι παράγοντες αυτοί ΔΕΝ μας δίνουν το ποσοστό αναπηρίας, αλλά το είδος (την μορφή) και τα εκάστοτε ατομικά δεδομένα του Αυτισμού και εξετάζονται για τον σχεδιασμό και τον προγραμματισμό των εκπαιδευτικών και θεραπευτικών παρεμβάσεων, αλλά όχι για τον καθορισμό του ποσοστού αναπηρίας.

4) Ο Αυτισμός λόγω της ιδιαιτερότητάς του δεν μπορεί ποτέ να μετρηθεί με βεβαιότητα - παρά μόνο να εκτιμηθεί στο τέλος της επαγγελματικής και κοινωνικής ζωής. Για να μετρηθεί το ποσοστό Αυτισμού (όπως μετράνε πχ στις αναπηρίες του ακρωτηριασμού πόσα δάχτυλα έχουν ακρωτηριαστεί, πόσες φάλαγγες κάθε δαχτύλου λείπουν, κλπ), θα έπρεπε να μπορεί μετρηθεί ο βαθμός διαφοροποίησης των εγκεφαλικών κυττάρων ενός παιδιού με Αυτισμό από αυτά των τυπικών παιδιών, επειδή αυτή η διαφοροποίηση είναι η πρωτογενής αιτία του Αυτισμού - δηλ. ο ίδιος ο Αυτισμός. Όμως, ο παράγοντας αυτός (δηλ. ο ίδιος ο Αυτισμός), είναι αδύνατον να μετρηθεί. Μπορούν μόνο να γίνουν υπολογισμοί, να ληφθούν υπ' όψη ενδείξεις και να βγουν συμπεράσματα, από άλλους παράπλευρους παράγοντες (όπως και η λειτουργικότητα) - και κυρίως από τα αποτελέσματα στην πραγματική ζωή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι τα παιδιά του ΑΦ που ενώ κατάφεραν να ανταποκριθούν σε σπουδές πολύ υψηλού και δύσκολου επιπέδου, αδυνατούν να ενταχθούν εργασιακά και κοινωνικά και περιθάλπονται από τους γονείς τους.

-Εκτός από τα προαναφερθέντα επιστημονικά δεδομένα, το ζήτημα καθορίζεται και από τους εξής πρόσθετους αντικειμενικούς παράγοντες:

5) Τα άτομα του ΑΦ που λαμβάνουν διάγνωση, έχουν με βεβαιότητα ποσοστό αναπηρίας άνω του 67%. Τα άτομα που ο Αυτισμός τους δεν παρεμποδίζει σοβαρά ή ανυπέρβλητα την δυνατότητά τους στην χωρίς υποστήριξη αυτόνομη ζωή και επιβίωση, είναι τα χιλιάδες που δεν έχουν καθόλου διάγνωση, αυτά που την αποφεύγουν ή την κρύβουν, ή που αγνοούν τελείως τον Αυτισμό τους. Συνεπώς, όσοι λαμβάνουν διάγνωση Αυτισμού, στην πραγματικότητα είναι άτομα με μεγάλη ανάγκη υποστήριξης και με ποσοστό μεγαλύτερο του 67% και των εν γένει ποσοστών για τα οποία προβλέπεται επιδοματική υποστήριξη σε κάθε χώρα. Τα περισσότερα από τα άτομα αυτά, στη χώρα μας ήδη αδικούνται από το ποσοστό του 67%, δεδομένου ότι στην πραγματικότητα το ποσοστό αναπηρίας τους είναι κατά κανόνα μεγαλύτερο: Όπως είναι γνωστό, το κύριο πρόβλημα για τον Αυτισμό στη χώρα μας, είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών με Αυτισμό, δεν έχουν καθόλου διάγνωση (ενώ υπάρχουν και πολλές περιπτώσεις ατόμων που την κρύβουν). Η απόδειξη είναι ότι το Ελληνικό κράτος παρέχει θεραπείες και επίδομα αναπηρίας σε λιγότερα από 15.000 άτομα με Αυτισμό, ενώ όλα τα επιστημονικά στοιχεία των έγκυρων διεθνών οργανισμών υπολογίζουν τα άτομα του ΑΦ στη χώρα μας από 145.000 έως 220.000 περίπου. (βάσει των δύο τελευταίων εκθέσεων του CDC: Βλ. U.S. Centers for Disease Control and Prevention / Κέντρο Ελέγχου & Πρόληψης Νοσημάτων Η.Π.Α - 2015 και National Health Statistics Reports - n. 087 - Nov. 13-2015 / Η.Π.Α - Εθνική Στατιστική υπηρεσία Υγείας Η.Π.Α / ΑΠ 087 / 13-11-2015, την σημερινή, καθώς και την προγενέστερη αυτών). Με απλά λόγια, τα άτομα του ΑΦ που έχουν διάγνωση

και λαμβάνουν το επίδομα αναπηρίας, δεν είναι ούτε το 10% του συνολικού αριθμού, αν και το επίδομα αυτό το δικαιούνται όλα τα άτομα με Αυτισμό βάσει της μέχρι τώρα νομοθεσίας.

Επομένως, το πραγματικό και υπαρκτό πρόβλημα, είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών του ΑΦ, ενώ έχουν Αυτισμό, δεν έχουν διάγνωση και καμία πιστοποίηση του ποσοστού αναπηρίας τους - δηλαδή, εμφανίζεται ότι δεν έχουν κανένα ποσοστό αναπηρίας, ενώ είναι δεδομένο ότι έχουν.

Κατά συνέπεια, είναι προφανές ότι τα παιδιά του ΑΦ που έχουν καταφύγει σε ιατρική βοήθεια και έχουν διάγνωση Αυτισμού, είναι αυτά που έχουν σοβαρότερα προβλήματα και «περισσότερο Αυτισμό» από τα άλλα. Και αν μπορούσε να μετρηθεί με εγκυρότητα ο «περισσότερος ή λιγότερος Αυτισμός», και μπορούσε να υπάρξει μέτρησή του με επιστημονική ακρίβεια, όλα αυτά τα παιδιά, θα είχαν ποσοστά πάνω από το 67 % - δηλ. 68, 70, 72, 75, 82%, κλπ, μόνο για τον Αυτισμό τους - χωρίς να συνυπολογιστούν οι πιθανοί άλλοι λόγοι συννοσηρότητας (από νοητική υστέρηση, κινητικά κλπ).

6) Στη χώρα μας, δεν υπάρχει ανάλογο επίδομα για τα ποσοστά αναπηρίας κάτω του 67%, όπως θα έπρεπε και όπως επιβάλλουν οι αρχές της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας που κατοχυρώνονται από το Σύνταγμα και από τις διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα μας. Συγκεκριμένα, επειδή το ποσοστό αναπηρίας εκφράζει τον βαθμό δυνατότητας του ατόμου για αυτόνομη ζωή: Ακόμα και αν μπορούσε να μετρηθεί με ακρίβεια ο βαθμός απόκλισης των εγκεφαλικών κυττάρων στον Αυτισμό από αυτά του τυπικού εγκεφάλου, και εάν διαπιστώνονταν περιπτώσεις με Αυτισμό μικρότερο του 67%, θα έπρεπε να υπάρχουν τα αναλογούντα επιδόματα και για τα μικρότερα ποσοστά δηλ. για το 60%, για το 50%, για το 30%, κλπ, πράγμα που ως γνωστόν ΔΕΝ υπάρχει στη χώρα μας, για καμία αναπηρία. Με απλά λόγια, το σημαντικό δεν είναι μόνο η σωστή επιστημονική ταξινόμηση και η αναγνώριση του ποσοστού αναπηρίας, αλλά κυρίως τα προνοιακά αποτελέσματα αυτής: Δηλ. το τι παροχές πρόνοιας παίρνουν τα παιδιά αυτά, (δίκαιες, ανάλογες των αναγκών και της βαρύτητας τους), οι οποίες στις προηγμένες χώρες, ακόμα και για παιδιά με αναπηρία κάτω του 50% δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητες και υπερτερούν αυτών που απολαμβάνουν τα παιδιά της χώρας μας με πολύ μεγαλύτερη αναπηρία, παρ' όλο που οι εκεί μισθοί των γονιών τους είναι πολύ υψηλότεροι των δικών μας, το κόστος ζωής πολύ χαμηλότερο και οι Δημόσιες δομές πολύ ανώτερες. Συνεπώς, βάσει αυτών των δεδομένων, οι παροχές αναπηρίας στη χώρα μας θα έπρεπε να είναι πολύ μεγαλύτερες από τις Ευρωπαϊκές (και όχι δραματικά λιγότερες και μάλιστα να μειώνονται περαιτέρω): Αυτό επιβάλλει ο σεβασμός των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και η υποτιθέμενη σύγκλιση προς αυτόν, από την οποία η κυβέρνηση της χώρας αποκλίνει, επιλέγοντας την κατεύθυνση της παραβίασης των Δικαιωμάτων αυτών.

-Επομένως:

Επειδή ο ίδιος ο Αυτισμός είναι αδύνατον να μετρηθεί με ακρίβεια, βεβαιότητα και αξιοπιστία: Και επειδή τα άτομα που ο Αυτισμός τους δεν παρεμποδίζει σοβαρά ή ανυπέρβλητα την δυνατότητά τους στην χωρίς υποστήριξη αυτόνομη ζωή και επιβίωση, είναι τα χιλιάδες που δεν έχουν καθόλου διάγνωση, αυτά που την αποφεύγουν ή την κρύβουν, ή που αγνοούν τελείως τον Αυτισμό τους - και συνεπώς, όσοι λαμβάνουν διάγνωση Αυτισμού είναι άτομα με μεγάλη ανάγκη υποστήριξης και με ποσοστό μεγαλύτερο του 67% και των εν γένει ποσοστών για τα οποία προβλέπεται επιδοματική υποστήριξη σε κάθε χώρα:

Και επειδή οι έχοντες ποσοστό αναπηρίας κάτω του 67% στη χώρα μας δεν παίρνουν καθόλου επίδομα αναπηρίας, παρά τις αναλογικές ανάγκες τους:

Και επειδή ο στόχος του Συντάγματος, του Δημοκρατικού πολιτεύματος και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων είναι πάντα η εξασφάλιση και προτεραιοποίηση των αναγκών αναπηρίας και όχι η αποφυγή ή περικοπή τους:

Ο καθορισμός του ποσοστού αναπηρίας, δεν μπορεί να είναι αντικείμενο ανεύθυνων πειραματισμών από αυτόκλητους «μάγους» που προσπαθούν να μας πείσουν ότι θα μετρήσουν το βαθμό διαφοροποίησης των εγκεφαλικών κυττάρων(!!!), παίζοντας με το μέλλον, τη ζωή και την επιβίωση ανάπηρων παιδιών προκειμένου να εξοικονομήσουν «πολιτικό χρήμα» για τις πολιτικές επιδιώξεις τους. Συνεπώς, ο μόνος ασφαλής και δικαιότερος

επιστημονικός τρόπος καθορισμού του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού είναι ο προσδιορισμός του ελάχιστου στο 67% (που είναι το κατώτατο που λαμβάνει επίδομα κάλυψης των ειδικών αναγκών κάθε αναπηρίας) και η περαιτέρω κλιμάκωσή του πάνω από αυτό το ποσοστό, φτάνοντας μέχρι και το τελικό 100%.

3) ΕΜΠΡΑΚΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΡΙΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ.

α) Για την υψηλή νοημοσύνη: Η νοημοσύνη, προσδιορίζει το ποσοστό αναπηρίας της νοητικής υστέρησης και ΟΧΙ του Αυτισμού όπως αποφάσισαν(!!!) οι συντάκτες της νέας νομοθεσίας: Ο παραλογισμός αυτού του νέου μέτρου, είναι ίδιος με τον ισχυρισμό ότι σε ένα παιδί με ακρωτηριασμένο πόδι και αναπηρία πχ της τάξης του 80%, η αναπηρία του μειώνεται στο 60% αν έχει υψηλή νοημοσύνη, ή στο 30% αν έχει πολύ υψηλή νοημοσύνη, κοκ. Η αλήθεια όμως είναι ότι όσο υψηλή νοημοσύνη και αν έχει, το πόδι του παραμένει ακρωτηριασμένο και το ποσοστό της αναπηρίας του παραμένει στο 80% έστω και αν πρόκειται για διάνοια.

Ασφαλώς, όταν έχει πολύ υψηλή νοημοσύνη, μπορεί να διαχειριστεί καλύτερα την αναπηρία του: Μπορεί να επινοήσει περισσότερους τρόπους στήριξης και καλύτερες διαδρομές, ή να κρύψει καλύτερα το πρόβλημά του από την κοινή θέα, ή να μάθει πολύ πιο γρήγορα και καλύτερα τον χειρισμό ενός τεχνητού ποδιού με προηγμένο μηχανισμό κίνησης. Μπορεί επίσης να αποκτήσει τεράστια μόρφωση ή να αναπτύξει επιχειρηματικές δραστηριότητες με τις οποίες να πλουτίσει και να αγοράσει το πιο σύγχρονο τεχνητό πόδι με τον πιο προηγμένο μηχανισμό κλπ, κλπ: Αλλά το πόδι του εξακολουθεί να παραμένει ακρωτηριασμένο και το ποσοστό της αναπηρίας του παραμένει το ίδιο, δηλαδή 80%. Και πάντα θα είναι εξαναγκασμένο να κάνει πολύ μεγαλύτερη προσπάθεια από ένα αρτιμελές παιδί, ενώ, αν δεν είχε αυτή την παρεμπόδιση της αναπηρίας του, θα διοχέτευε αλλού αυτή την υπερπροσπάθεια και θα είχε πολύ περισσότερα επιτεύγματα, που αναπηρία του πάντα θα του τα στερεί, επειδή πάντα θα το παρεμποδίζει. Γι αυτό, όσο υψηλή νοημοσύνη και αν έχει αυτό το παιδί, και όσο και αν αυτή του καλύπτει καλύτερα τις ανάγκες του κομμένου ποδιού, ένα σοβαρό κράτος ποτέ δεν του μειώνει το ποσοστό και δεν του κόβει το επίδομα αναπηρίας επειδή είναι «πιο έξυπνο»: Αντίθετα, αυξάνει το ποσοστό αναπηρίας σε όσα παιδιά με κομμένο πόδι, έχουν και πρόσθετη αναπηρία - όπως πχ και νοητική υστέρηση.

-Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο και ένα παιδί με Αυτισμό, όσο υψηλή νοημοσύνη και αν έχει, τα διαφοροποιημένα εγκεφαλικά κύτταρα και ο εγκέφαλός του ΔΕΝ αλλάζουν, δεν γίνονται τυπικά / μη Αυτιστικά, ο Αυτισμός και η αναπηρία (ή όπως λένε στην απλοϊκή γλώσσα η «βλάβη») παραμένει, όπως ακριβώς παραμένει και η αναπηρία του παιδιού με το ακρωτηριασμένο μέλος. Και επειδή κατά τον ίδιο τρόπο και το παιδί με Αυτισμό θα είναι πάντα εξαναγκασμένο να διαχειρίζεται την διαφοροποίηση των εγκεφαλικών του κυττάρων (δηλ. τον Αυτισμό), θα είναι πάντα εξαναγκασμένο να καταβάλλει πολύ μεγαλύτερη προσπάθεια από ένα τυπικό παιδί: Και είναι βέβαιο ότι εάν δεν είχε αυτή την παρεμπόδιση της αναπηρίας του, θα διοχέτευε αλλού αυτή την υπερπροσπάθεια διαχείρισής της και θα είχε επίσης πολύ περισσότερα επιτεύγματα, τα οποία πάντα θα του στερεί η αναπηρία του, η οποία πάντα θα το παρεμποδίζει.

Το εάν η υψηλή νοημοσύνη του το βοηθάει να διαχειρίζεται καλύτερα την αναπηρία του (όχι να την μειώνει) και να παρακάμπτει πολλές από τις δυσκολίες του Αυτισμού, είναι το ίδιο με το παιδί, που επειδή έχει υψηλή νοημοσύνη καταφέρνει να χρησιμοποιήσει πολύ καλύτερα το τεχνητό πόδι, ή να κρύβει επιδέξια το πρόβλημά του όταν το θελήσει. Ακόμη και στα παιδιά / άτομα του Αυτιστικού Φάσματος που είναι οι γνωστές διάνοιες με την παγκόσμια αναγνώριση από την επιστημονική κοινότητα, ή στους παγκοσμίως γνωστούς πετυχημένους και εύπορους επιχειρηματίες, η αναπηρία τους και το ποσοστό της, παραμένουν και ΔΕΝ αλλάζουν, όσο και αν η υψηλή νοημοσύνη τους επιτρέπει να διαχειρίζονται καλύτερα (όχι να μειώνουν) την αναπηρία τους και να παρακάμπτουν τα εμπόδια που τους δημιουργεί. Και φυσικά, κανείς ποτέ δεν τους μειώνει το ποσοστό της αναπηρίας για να τους κόψει το επίδομα: Αντίθετα, δικαιούνται το επίδομα αναπηρίας, ανεξάρτητα από το αν το επιστρέφουν στο πολλαπλάσιο με

την φορολογία όταν αποκτούν υψηλά εισοδήματα (όπως είναι το κοινωνικά δίκαιο και εφαρμόζεται στα σοβαρά κράτη).

β) Για την υψηλή λειτουργικότητα: Η λειτουργικότητα, ΔΕΝ, προσδιορίζει το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού: ΔΕΝ αποτελεί μέτρηση του ίδιου του Αυτισμού, αλλά παράπλευρο παράγοντα και ένδειξη υπολογισμού του, που μεταβάλλεται από πολλούς άλλους αστάθμητους υποπαράγοντες - και ούτε καν η ίδια ΔΕΝ μπορεί να μετρηθεί με ακρίβεια, σταθερότητα, αξιοπιστία και εγκυρότητα: Η πραγματική διάσταση της λειτουργικότητας στον Αυτισμό συνήθως αποδεικνύεται στο μέσον ή στο τέλος της κοινωνικής ζωής από τα πραγματικά αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις η πραγματική της διάσταση ανακαλύπτεται εκ των υστέρων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι τα παιδιά του ΑΦ που ενώ έχουν αποκτήσει σοβαρά και δύσκολα μεταπτυχιακά και διδακτορικά υψηλού επιπέδου, αδυνατούν να εργαστούν και να επιβιώσουν αυτόνομα και περιθάλπονται από τους γονείς επειδή αδυνατούν να ανταποκριθούν στην κοινωνικότητα και την επικοινωνία της εργασιακής και κοινωνικής ζωής. Έτσι, ενώ η λειτουργικότητά τους αποδείχθηκε επαρκής για τις σπουδές, αποδείχθηκε εξαιρετικά ανεπαρκής για την εργασιακή και κοινωνική ζωή. Αντίθετα, από την άλλη πλευρά υπάρχουν παιδιά με νοητική υστέρηση, που δεν έχουν κανένα πρόβλημα Αυτισμού, επικοινωνίας και λειτουργικότητας και έχουν πλήρη εργασιακή αποκατάσταση και αυτόνομη ζωή. Συνεπώς, η λειτουργικότητα, ΔΕΝ μπορεί να προσδιορίζει το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού.

-Επί πλέον, πρέπει να τονίσουμε ότι η περικοπή του επιδόματος, επειδή επιφέρει την απώλεια των βοηθητικών μέσων που χρειάζεται ένα παιδί με Αυτισμό για τις ανάγκες της αναπηρίας του, αποτελεί ήδη έναν παράγοντα παλινδρόμησης και μείωσης της λειτουργικότητας - δηλαδή βλάβης της υγείας του παιδιού και επιδείνωσης της αναπηρίας του...

-Ο παραλογισμός και αυτού του μέτρου (μέτρηση του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού βάσει της μέτρησης της λειτουργικότητας!!!), είναι ίδιος με τον ισχυρισμό ότι στο ίδιο παιδί του προηγούμενου παραδείγματος με το ακρωτηριασμένο μέλος και την αναπηρία της τάξης του 80%, η αναπηρία του μειώνεται στο 60% αν φορέσει ξύλινο πόδι, ή στο 40% αν φορέσει μεταλλικό πόδι με μηχανισμό κίνησης, ή στο 20% αν φορέσει τεχνητό πόδι με προηγμένο μηχανισμό, οπότε η λειτουργικότητα της στάσης, της βάδισης, του κομμένου ποδιού και του ατόμου, αυξάνεται πράγματι και γίνεται πολύ υψηλότερη. Όμως, το πόδι του παιδιού παραμένει ακρωτηριασμένο και το ποσοστό της αναπηρίας του παραμένει το ίδιο (80%), ανεξάρτητα από τις δυνατότητες και την λειτουργικότητα που του δίνει το τεχνητό πόδι και η εκμάθηση του χειρισμού του.

Φαντάζεστε τρία παιδιά, που το ένα έχει ξύλινο τεχνητό πόδι, το δεύτερο μεταλλικό με απλό μηχανισμό κινήσεων και το τρίτο έχει τεχνητό από ακόμη πιο βελτιωμένο υλικό και με προηγμένο μηχανισμό κίνησης; Και φαντάζεστε ένα κράτος που στο πρώτο αναγνωρίζει πχ αναπηρία 80%, αλλά στο δεύτερο αναγνωρίζει αναπηρία 50% επειδή το μεταλλικό του πόδι του παρέχει μεγαλύτερη λειτουργικότητα από του προηγούμενου, ενώ στο τρίτο αναγνωρίζει αναπηρία 20% επειδή το πόδι με προηγμένο μηχανισμό κίνησης του δίνει μεγαλύτερη λειτουργικότητα από τα δύο προηγούμενα παιδιά;

Μπορείτε επίσης να φανταστείτε το ίδιο παιδί με τον ακρωτηριασμό, που στην αρχή του αναγνωρίζουν αναπηρία 80%, αλλά μόλις φορέσει ένα απλό ξύλινο πόδι του ανακοινώνουν ότι η αναπηρία του μειώθηκε στο 70% για να του μειώσουν το επίδομα - και στη συνέχεια μόλις πάρει μεταλλικό τεχνητό πόδι του μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας στο 50% για να του κόψουν τελείως το επίδομα - και μετά όταν αγοράσει τεχνητό πόδι με προηγμένο μηχανισμό κίνησης του μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας στο 20%, κοκ;;;

Και όμως, αυτά τα σκοταδιστικά εισάγει το νέο νομοθέτημα για τα ποσοστά αναπηρίας του ΑΦ. Όμως, οι παγκόσμιες επιστημονικές και κοινωνικές αρχές της πολιτισμένης ανθρωπότητας, ΔΕΝ λειτουργούν έτσι, αλλά ακριβώς αντίθετα: Και στο συγκεκριμένο παράδειγμα, είναι γεγονός ότι πράγματι η λειτουργικότητά των παιδιών αυτών αυξάνεται με κάθε βελτίωση του τεχνητού μέλους που φοράνε, αλλά η αναπηρία τους και το ποσοστό της, παραμένουν τα ίδια, ανεξάρτητα από την λειτουργικότητα.

-Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τα παιδιά με Αυτισμό: Τα διαφοροποιημένα εγκεφαλικά κύτταρα και ο εγκέφαλός τους ΔΕΝ αλλάζουν, δεν γίνονται τυπικά / μη Αυτιστικά, ο Αυτισμός και η αναπηρία παραμένει, ανεξάρτητα από την λειτουργικότητα του παιδιού και από την βελτίωσή της. Και όπως στο παιδί με το ακρωτηριασμένο μέλος η αναπηρία του παραμένει 80% ανεξάρτητα από το αν με το τεχνητό πόδι και την εκπαίδευση στον χειρισμό του αυξάνει εντυπωσιακά την λειτουργικότητά του, κατά τον ίδιο τρόπο και σε ένα παιδί με Αυτισμό, η αναπηρία του παραμένει 67% ανεξάρτητα από το αν με την εκπαίδευση, την τεχνολογία, κλπ βελτιώνει θεαματικά την λειτουργικότητά του, οπότε, το ποσοστό αναπηρίας του ΔΕΝ μειώνεται, απλά διαχειρίζεται καλύτερα.
Συνεπώς, ο συνυπολογισμός της λειτουργικότητας δεν έχει καμία θέση στον υπολογισμό του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού.

γ) Για τον επαναπροσδιορισμό του ποσοστού με την ενηλικίωση: Το μέτρο της επανεξέτασης στις ηλικίες των 7 και των 17 ετών, είναι το πιο παράλογο και αντιεπιστημονικό από όλα: Φαντάζεστε ένα κράτος που αποφασίζει ότι τα παιδιά με κομμένο χέρι, πρέπει να επανεξετάζονται στα 7 και στα 17, για να διαπιστωθεί μήπως στο μεταξύ το κομμένο χέρι... ξαναφύτρωσε;;;

Όπως ακριβώς είναι αδύνατον να ξαναφύτρωσει ένα ακρωτηριασμένο μέλος λόγω ηλικίας(!!!), κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο είναι αδύνατον να έχουν αναδημιουργηθεί τα εγκεφαλικά κύτταρα και ο εγκέφαλος του παιδιού με Αυτισμό επειδή... ενηλικιώνεται(!!!). Αυτό που μπορεί να αλλάξει είναι η διαχείριση της πάθησης και των αναγκών του, αλλά όχι η «βλάβη» των εγκεφαλικών κυττάρων και του εγκεφάλου, ο Αυτισμός του και το ποσοστό της αναπηρίας του.

-Η μόνη σκοπιμότητα που μπορεί να εξυπηρετεί αντικειμενικά αυτό το παράλογο μέτρο, είναι η περικοπή των επιδομάτων αναπηρίας και κυρίως την προπαγάνδα δικαιολόγησής της: Το γεγονός ότι με την πρόοδο της ηλικίας και των θεραπειών, η εικόνα του παιδιού βελτιώνεται και η πάθηση είναι λιγότερο εμφανής (χωρίς να μειώνεται ή να θεραπεύεται η αναπηρία του), δικαιολογεί πιο εύκολα την περικοπή του επιδόματος στα μάτια της Κοινωνίας: Αυτό όμως δεν είναι και ηθικό, ούτε δίκαιο, ούτε νόμιμο, ενώ τα παιδιά του ΑΦ και οι οικογένειές τους δεν μπορούν να βιώνουν διαρκώς την ιδέα ότι το κράτος καιροφυλακτεί για την βελτίωση της εικόνας του παιδιού, προκειμένου να του κόψει το επίδομα που δικαιούται. Με απλά λόγια, τα παιδιά με αναπηρία δεν μπορεί να τιμωρούνται αν τολμήσουν να βελτιώσουν τις δυσμενείς επιπτώσεις της πάθησής τους και να έχουν μία πιο αξιοπρεπή εικόνα!!!!....

Φαντάζεστε ένα κράτος που καιροφυλακτεί τότε ένα παιδί με ακρωτηριασμό μεγαλώνοντας θα μάθει να στηρίζεται στο ένα του πόδι, ή τότε με την πρόοδο της ηλικίας θα μάθει να χειρίζεται το τεχνητό πόδι, για να του μειώσει το ποσοστό αναπηρίας και να του κόψει το επίδομα (ενώ το πόδι του παραμένει κομμένο και η αναπηρία ίδια);;

Και όμως, αυτήν την νοοτροπία εισάγει το «νέο» νομοθέτημα για τα ποσοστά αναπηρίας, αυξάνοντας ταυτόχρονα τις ευκαιρίες των εκάστοτε κρατικών στελεχών για περικοπές επιδομάτων και διαφθορά.

-Είναι αυτονόητο ότι όλες αυτές οι αναχρονιστικές ρυθμίσεις της νέας νομοθεσίας, οδηγούν νομοτελειακά στην σταδιακή επανεμφάνιση και επανάληψη των παλιών φαινομένων, που οι «ειδικοί» των επιτροπών και τα στελέχη του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος, ρωτούσαν ένα παιδί «πως σε λένε, τι τάξη πας, τι ομάδα είσαι» κλπ, και με αυτές τις απαντήσεις αποφαίνονταν ότι δεν έχει τίποτα και δεν δικαιούται κανένα επίδομα, ενώ όταν ζητούσε Παράλληλη Στήριξη για το Σχολείο αποφαίνονταν τα αντίθετα, ότι δηλ. είναι «ακατάλληλο» για το Σχολείο, ώστε να το αποπέμψουν και να το αποκλείσουν για να μην εγκρίνουν την Παράλληλη Στήριξη και τον μισθό ειδικού εκπαιδευτικού που συνεπάγεται.

-Φαντάζεστε ένα παιδί με βαρεία κινητική παράλυση πχ της τάξης του 90%, που κινείται με αναπηρικό καροτσάκι, και επειδή έχει υψηλές επιδόσεις στα μαθήματα (νοημοσύνη), του μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας στο 70% για να του μειώσουν το επίδομα αναπηρίας;;
Και φαντάζεστε αργότερα, αν αντικαταστήσει το απλό αναπηρικό καροτσάκι με αναπηρικό αμαξίδιο προηγμένης τεχνολογίας με χειριστήριο κλπ, με αποτέλεσμα να εξυπηρετεί καλύτερα τις ανάγκες του (λειτουργικότητα), να του μειώσουν το ποσοστό αναπηρίας στο 30% για να του κόψουν τελείως το επίδομα αναπηρίας;;

Και μπορείτε να φανταστείτε με την ενηλικίωση, επειδή διαπιστώνουν ότι έχει αγοράσει πιο σύγχρονο αναπηρικό αμαξίδιο και έχει μάθει καλύτερα τον χειρισμό του, να του μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας στο 20% για να του κόψουν και τις άλλες παροχές αναπηρίας που δικαιούται;;;

-Φαντάζεστε επίσης πχ ένα παιδί με καρκίνο στον εγκέφαλο, που οι αρμόδιοι του μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας και του κόβουν το επίδομα επειδή έχει λιγώτερους όγκους από ένα άλλο με την ίδια πάθηση και καλύτερη επίδοση στα μαθήματα;;;

-Μπορείτε να φανταστείτε ένα παιδί με σακχαρώδη διαβήτη (που χωρίς ινσουλίνη θα πέσει σε κώμα και θα πεθάνει), στο οποίο οι αρμόδιοι μειώνουν το ποσοστό αναπηρίας και του κόβουν το επίδομα επειδή οι μονάδες ινσουλίνης που του λείπουν είναι λιγώτερες από ενός άλλου παιδιού με το ίδιο πρόβλημα και έχει καλύτερη επίδοση στα μαθήματα;;;

Και όμως, αυτά τα σκοταδιστικά εισάγει στην κοινωνική πολιτική η νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας και μάλιστα δια χειρός υπουργών Κοινωνικής...«αλληλεγγύης»!!! υπουργών...«Υγείας»!!! και υπουργών Δικαιοσύνης(!!!) και...«Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων»!!!...

4) ΟΙ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

-Μετά τις δραματικές περικοπές που έγιναν πρόσφατα στις θεραπείες Αυτισμού, στις συντάξεις ορφανών παιδιών με Αυτισμό, στους μισθούς και τις συντάξεις των γονέων τους και στις άλλες κοινωνικές παροχές που δικαιούνται, το επίδομα αναπηρίας είναι για τα περισσότερα παιδιά με αναπηρίες του ΑΦ μοναδική πηγή επιβίωσης: Βασικά (όταν δεν χρησιμοποιείται κυριολεκτικά για την επιβίωσή τους όπως στέγαση, διατροφή κλπ), χρησιμοποιείται για θεραπευτικές παρεμβάσεις, αν και έχει θεσπιστεί για τις άλλες ανάγκες αναπηρίας, πέραν των θεραπειών (και δεν φτάνει ούτε για το 1/4 των θεραπειών που έχουν περικοπεί).

Συνεπώς, η μαζική κατάργησή του μέσω της αλλοίωσης του ποσοστού αναπηρίας με την νέα νομοθεσία της κυβέρνησης, οδηγεί σε πραγματική εξόντωση μεγάλο όγκο παιδιών με Αυτισμό.

-Όπως είναι γνωστό, τα παιδιά του ΑΦ χωρίς οικογενειακή και κοινωνική προστασία, αποτελούν πάντα ένα από τα μεγαλύτερα τμήματα του άστεγου, άπορου και βαρειά δοκιμαζόμενου πληθυσμού, καθώς και των θυμάτων άγριας εκμετάλλευσης, εγκληματικότητας, αρπαγής οργάνων και των άλλων νοσηρών φαινομένων στα οποία τα σπρώχνουν οι νέες νομοθετικές ρυθμίσεις του 2017-2018 για τα ποσοστά αναπηρίας.

Συνεπώς, η νέα νομοθεσία, προωθεί την εξόντωση των παιδιών αυτών και των ευπαθών ομάδων, από μία κυβέρνηση που εκλέχτηκε υποσχόμενη την ακύρωση των αντικοινωνικών περικοπών, αλλά στη συνέχεια ξεκίνησε την θητεία της με την χαρακτηριστικά συμβολική σύμπτωση του γνωστού περιστατικού της Χαλκίδας, το οποίο προοιωνίζε τα μέτρα «κοινωνικής πολιτικής» που επακολουθούν, όπως το συγκεκριμένο νομοθέτημα για τα ποσοστά αναπηρίας: Στο συγκεκριμένο περιστατικό (της 25-02-2015 που δημοσιεύτηκε ευρύτατα στα Ελληνικά ΜΜΕ από την 26-02-2015 και μετέπειτα), 63χρονη μητέρα μαζί με τον 27χρονο γιό της στην Χαλκίδα, αυτοκτόνησαν πέφτοντας από τον πέμπτο όροφο της πολυκατοικίας τους στο κέντρο της πόλης, επειδή όπως ανέφεραν στο ιδιόχειρο σημείωμά τους, οι αρμόδιοι τους έκοψαν το επίδομα αναπηρίας το οποίο ελάμβαναν κατά τα προηγούμενα χρόνια και το οποίο είχε καταλήξει να αποτελεί την κύρια (ή μοναδική) πηγή επιβίωσής τους, αφού η αναπηρία τους καθιστούσε αδύνατη την ανεύρεση εργασίας...

Επισημαίνουμε ότι στις σημερινές συνθήκες κρίσης, μνημονίων και κοινωνικών περικοπών, είναι τεράστιος ο αριθμός των οικογενειών παιδιών και ατόμων με αναπηρίες του ΑΦ, που βρίσκονται σε παρόμοια δεινή θέση, και υφίστανται τον ψυχολογικό πόλεμο και την αναλγησία της περικοπής ή κατάργησης των ζωτικών κοινωνικών παροχών που δικαιούνται, μέσω των κατευθυνόμενων «επιστημονικών» διαγνώσεων και γνωματεύσεων από τα αρμόδια στελέχη του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος, το οποίο επιτάσσει κοινωνικές περικοπές χάριν των πολιτικών σκοπιμοτήτων.

5) ΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕΝΕΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ: Όσο και αν μελετήσει κανείς την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας, η μοναδική σκοπιμότητα που θα βρει να εξυπηρετείται αντικειμενικά από τη δημιουργία και τη δομή της, είναι η κατάργηση των επιδομάτων αναπηρίας. Η επιδίωξη αυτή εντάσσεται στις γνωστές αντικοινωνικές πολιτικές των κρατών που περικόπτουν τις Κοινωνικές παροχές (ακόμη και αναπηρίας), ώστε τα χρήματα των φόρων μας που προορίζονται γι αυτές, να «περισσέψουν» για τα πολιτικά συμφέροντα όπως οι ανακεφαλαιοποιήσεις τραπεζών, η χρηματοδότηση «ημέτερων», τα μνημόνια, κλπ. Είναι προφανές, ότι αυτή είναι η κύρια σκοπιμότητα που ικανοποιεί η νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας, και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί.

Μεταξύ αυτών των συμφερόντων, η νέα νομοθεσία ευνοεί ιδιαίτερα και την διαφθορά των κρατικών στελεχών του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος. Για το θέμα αυτό και την καλύτερη κατανόησή του από τους πολίτες, θυμίζουμε:

-Το 2012 τα συμφέροντα και η διαφθορά, δέχτηκαν ένα σημαντικό χτύπημα από την κίνηση της ΕΟΔΑΦ και των γονέων (βλ. διοικητική προσφυγή ΑΠ: 2451/21-2-2012 / Πρωτόκολλο υπουργού Κοινωνικής Ασφάλισης / προς υπ. Κοινωνικής Ασφάλισης και υπ. Υγείας και Κοινωνικής πολιτικής και ιδιαίτερα το μεγάλο ψήφισμα της ΕΟΔΑΦ και της κίνησης των γονέων ΑΠ: 781/6-8-2012 Γεν. Γραμματεία Πρωθυπουργού). Οι παρεμβάσεις αυτές, με τις οποίες χιλιάδες γονείς δήλωσαν αποφασισμένοι να προσφύγουν κατά της κυβέρνησης στο διεθνές Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της ΕΣΔΑ, το 2012 ανάγκασαν την τότε κυβέρνηση που μόλις είχε υποβιβάσει το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού στο 35%, όχι μόνο να το επαναφέρει, αλλά και να το αυξήσει σε σχέση με το παρελθόν αφού πλέον το 67% αναγνωρίστηκε ως το κατώτατο για όλα τα παιδιά του ΑΦ, είτε είχαν «βαρύ», είτε «ήπιο», είτε υψηλής λειτουργικότητας Αυτισμό (ακόμη και γι αυτά που είναι διάνοιες) όπως είναι και το σωστό, ενώ παλιότερα, στα περισσότερα παιδιά με «μέτριο» Αυτισμό (και όχι μόνο), αναγνώριζαν μόνο τα ποσοστά μεταξύ του 50-65%, για να τους κόβουν το επίδομα, ή για να αναγκάζονται να ενδώσουν στην διαφθορά με χρηματισμούς ή άλλα ανταλλάγματα (πολιτικά κλπ). Έτσι, με τον νέο τότε νόμο που πέτυχαν οι γονείς, δεν είχαν πλέον καμία ανάγκη να παρακαλέσουν, να «λαδώσουν» χρηματίζοντας τους «αρμόδιους» των εκάστοτε κυβερνώντων, ούτε να καταφύγουν σε πολιτικά «ρουσφέτια» πουλώντας την ψήφο τους για το ποσοστό αναπηρίας που δικαιούνταν το παιδί τους, γιατί πλέον ήταν κατοχυρωμένο ότι με τη διάγνωση Αυτισμού, το δικαιούνταν αυτόματα (όπως ήταν και το σωστό).

-Στη συνέχεια, το 2013 με την παράσταση και καταγγελία της ΕΟΔΑΦ στην έδρα του ΟΗΕ στην Γενεύη (οπότε επιδόθηκε και το μεγάλο ψήφισμα με τον τελικό αριθμό των 8.162 υπογραφών), η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αναγνωρίσει και την μονιμότητα της αναπηρίας για τον Αυτισμό (χορήγηση της βεβαίωσης του ποσοστού 67% και άνω, εφ' όρου ζωής). Έτσι με το δεύτερο αυτό νομοθέτημα που πέτυχαν τότε οι γονείς, δεν είχαν πλέον καμία ανάγκη να «λαδώσουν» ή να καταφύγουν σε πολιτικά ρουσφέτια και «υποχρέωση» ψήφου για την διάρκεια του ποσοστού αναπηρίας που δικαιούνταν το παιδί τους, γιατί πλέον ήταν κατοχυρωμένο ότι με τη διάγνωση Αυτισμού, δικαιούνταν αυτόματα την ισόβια διάρκεια (μόνιμη ισχύ) του ποσοστού αναπηρίας (όπως είναι και το σωστό).

-Οι αλλαγές αυτές, αφ' ενός περιόρισαν το πολιτικό χρήμα των «ημέτερων» (δίνοντας τα κοινωνικά ποσά σε αυτούς που πραγματικά τα δικαιούνται), ενώ αποτέλεσε σοβαρό χτύπημα στη διαφθορά, αφού πλέον το δικαίωμα στο επίδομα και στην μονιμότητά του είχαν κατοχυρωθεί και έτσι οι «αρμόδιοι» δεν μπορούσαν πλέον να παζαρεύουν και να εκβιάζουν τους γονείς για να τους εγκρίνουν το ποσοστό αναπηρίας και το επίδομα που δικαιούνται τα παιδιά τους, πλουτίζοντας από το εμπόριο των Κοινωνικών παροχών και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Έτσι, με τα νομοθετήματα που επέβαλε η κίνηση των γονέων το 2012 (ΦΕΚ 1506 / Β' 4/5/2012/ΕΠΓΠΑ – σελ. 23.417) και το 2013 (Φ. 11321/οικ. 31102/1870 - ΦΕΚ Β' 2906/18-11-2013), τα συμφέροντα και η διαφθορά, έχασαν ένα τεράστιο κομμάτι «πελατείας» εκβιαζόμενων γονέων.

-Τώρα, με την «νέα» (ανασυρμένη «από τα παλιά») νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας (εν έτει 2017-2018!!!), τα προνόμια των ημέτερων και της διαφθοράς, επανέρχονται...

-Έτσι, η νέα νομοθεσία, αντί να αυξήσει και να ενισχύσει τα επιδόματα και τις παροχές αναπηρίας όπως έχει υποδείξει ο ΟΗΕ ειδικά για το Ελληνικό κράτος, τα περικόπτει και τα υποβαθμίζει, (συνεχίζοντας τον διεθνή διασυρμό της χώρας και τις κυρώσεις από τους διεθνείς οργανισμούς), προφανώς επειδή από όλα αυτά τα αντικοινωνικά μέτρα κάποιοι ωφελούνται - και συγκεκριμένα, αυτοί που έχουν ευνοηθεί από τα μνημόνια αυξάνοντας χάρη σε αυτά τον πλούτο και τις εξουσίες τους.

6) ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ

-Αν η κυβέρνηση έπρεπε να πρωτοτυπήσει διεθνώς και να αναθεωρήσει το καθεστώς των ποσοστών αναπηρίας, θα έπρεπε (και υποχρεούται) να το κάνει προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης - όπως ακριβώς υπέδειξε και ο ΟΗΕ - και όχι «προς τα κάτω», δηλαδή:

α) Πρώτα (όπως υποχρεούται), θα έπρεπε να εξασφαλίσει το επίδομα και για το ποσοστό αναπηρίας του 50%, στο οποίο υποβίβασε αυθαίρετα τον Αυτισμό, ώστε να συνεχίσουν να το παίρνουν όλα τα παιδιά του ΑΦ (παλιά και νέα).

β) Και αν ήθελε πραγματικά να είναι ακριβοδίκαιη, θα έπρεπε να θεσπίσει αναλογικά επιδόματα για όλες τις κατηγορίες (δηλ. και για τα ποσοστά του 40%, του 20%, του 10%, κοκ). Έτσι, αν πχ η αναπηρία ποσοστού 100% παίρνει μηνιαίο επίδομα 1.000 €, η αναπηρία του 80% θα έπρεπε να παίρνει 800 €, η αναπηρία του 67% θα έπρεπε να παίρνει 670 € το μήνα, οι αναπηρίες του 65% που σήμερα δεν παίρνουν τίποτα θα έπρεπε να παίρνουν 650€ το μήνα, οι αναπηρίες του 50% θα έπρεπε να παίρνουν 500 €, οι αναπηρίες του 20 % (που επίσης δεν παίρνουν τίποτα σήμερα) θα έπρεπε να παίρνουν 200 €, κ.ο.κ. Αν λοιπόν η κυβέρνηση ήθελε να εμφανιστεί καινοτόμα και ακριβοδίκαιη, θα πρέπει να δώσει επιδόματα σε όλες αυτές τις κατηγορίες.

γ) Όμως, για να κλιμακώσει το ποσοστό του Αυτισμού, θα έπρεπε να μπορεί να μετρηθεί η διαφοροποίηση των γονιδίων και των εγκεφαλικών κυττάρων - πράγμα αδύνατον. Και επειδή στην πραγματική ζωή τα παιδιά με Αυτισμό που δεν έχουν ανάγκη υποστήριξης για να επιβιώσουν αυτόνομα δεν έχουν καν διάγνωση, η μοναδική σοβαρή λύση, είναι ο καθορισμός του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού σταθερά στο 67% κατ' ελάχιστο και εφ' όρου ζωής για όλα τα παιδιά του ΑΦ, και στο ποσοστό αυτό, να προστίθενται (όταν συνυπάρχουν), οι τυχόν συννοσηρότητες νοητικής υστέρησης, κινητικών δυσκολιών, κλπ, προσαυξάνοντας ανάλογα το συνολικό ποσοστό αναπηρίας. Η δε κλιμάκωση των μικρότερων ή μεγαλύτερων ποσοστών στις άλλες αναπηρίες, να γίνεται σε αυτές που είναι πραγματικά μετρήσιμες, με την αναλογική χορήγηση επιδόματος αναπηρίας που προαναφέραμε.

δ) Και αφού δώσει επιδόματα σε όλες αυτές τις κατηγορίες αναπηρίας (από το ποσοστό του 5% έως το 100%), θα έπρεπε να αυξήσει αναδρομικά όλα τα επιδόματα αναπηρίας σύμφωνα με την αναπροσαρμογή που υποχρεούται να κάνει κάθε χρόνο, η οποία ως γνωστόν έχει διακοπεί αντισυνταγματικά από το 2011 και μετά.

-Και σε κάθε περίπτωση, πρώτα θα έπρεπε να διασφαλίσει (όπως υποχρεούται) τις θεραπείες αναπηρίας του Αυτισμού (που έχουν ήδη περικοπεί δραματικά), επειδή αυτή τη στιγμή το επίδομα αναπηρίας (ενώ ως γνωστόν χορηγείται για άλλες ανάγκες) ξοδεύεται στις θεραπευτικές παρεμβάσεις, χωρίς όμως να επαρκεί ούτε στο ελάχιστο για αυτές. Και πιο συγκεκριμένα, η κυβέρνηση θα έπρεπε πρώτα να εξασφαλίσει και το επίδομα αναπηρίας που δικαιούνται τα άτομα του ΑΦ (το οποίο διεθνώς αιτιολογείται για τις άλλες ανάγκες αναπηρίας - πέραν των θεραπειών) και μαζί με αυτό, να εξασφαλίσει και το ποσό των αναγκαίων θεραπειών (δηλ. πρώτα να εξασφαλίσει επίδομα αναπηρίας + θεραπείες Αυτισμού). Όμως, το ποσό των θεραπειών (που στις Δημόσιες δωρεάν δομές των σοβαρών χωρών του Κοινωνικού κράτους κοστίζει λιγώτερο από 5.000 € το χρόνο), στα ιδιωτικά κέντρα σύμφωνα με τις έγκυρες διεθνείς εκθέσεις εκτινάσσεται στα 65.000 € το χρόνο (δηλ. πολύ πάνω από το δεκαπλάσιο - βλ. Στατιστική υπηρεσία του Κέντρου Ελέγχου & Πρόληψης Νοσημάτων ΗΠΑ / CDC-USA, και εξειδικευμένα άρθρα σε «New York Times», στο οικονομικό περιοδικό «Money», στο ειδικευμένο ιατρικό περιοδικό «Medical news Today», κλπ). Και επειδή ως γνωστόν στην Ελλάδα ΔΕΝ υπάρχουν Δημόσιες δωρεάν δομές και τα παιδιά του ΑΦ παραπέμπονται για τις θεραπείες που δικαιούνται σε ιδιωτικά κέντρα, η κυβέρνηση πριν από οποιαδήποτε άλλη μεταβολή, θα έπρεπε πρώτα να εξασφαλίσει το ποσό των 65.000 € το

χρόνο που χρειάζεται για τις θεραπείες (σήμερα εξασφαλίζει λιγώτερο από το 1/10 αυτού) μαζί με το επίδομα αναπηρίας, και όχι να εφευρίσκει αυθαίρετες υποδιαιρέσεις του ποσοστού αναπηρίας.

-Διαφορετικά, το κράτος θα έπρεπε να εξασφαλίζει εργασία με αμοιβή κατοχυρωμένη εφ' όρου ζωής για τα παιδιά του ΑΦ, με αποδοχές που να καλύπτουν όλες αυτές τις ανάγκες.

-Και αν πράγματι η κυβέρνηση θέλει την δίκαιη αναδιανομή εισοδημάτων (με την οποία εμείς συμφωνούμε πρώτοι), θα μπορούσε (και οφείλει) να την κάνει μέσω της δίκαιης φορολόγησης, όπως εξηγούμε αμέσως:

Όπως είναι αυτονόητο, μέχρι να εξασφαλιστούν οι θεραπείες που υποχρεούται να παρέχει το κράτος στα άτομα με αναπηρίες του ΑΦ, η κυβέρνηση οφείλει πρώτα από όλα, να απαλλάξει από κάθε φόρο τα ποσά αυτά που χρειάζονται για τις θεραπείες και για τις άλλες ειδικές ανάγκες αναπηρίας (τις πέραν των θεραπειών, για τις οποίες προβλέπεται διεθνώς το επίδομα): Δηλαδή, οφείλει να ορίσει το αφορολόγητο όριο των οικογενειών του ΑΦ στο ύψος α) του κόστους των θεραπειών + β) του ισχύοντος επιδόματος αναπηρίας + γ) του κοινού αφορολόγητου ορίου όλων των πολιτών (δηλαδή στις 75 - 80.000 € το χρόνο περίπου).

Στη συνέχεια, αφού ορίσει αυτό το αφορολόγητο όριο για τις οικογένειες παιδιών με αναπηρίες του ΑΦ, η φορολόγησή τους να αρχίζει από μηδενική βάση, από αυτό το ποσό και πάνω.

Και στην συνέχεια, και μόνο εφ' όσον δημιουργηθούν προηγουμένως τα αναγκαία Δημόσια δωρεάν θεραπευτικά κέντρα και έχουν πλέον εξασφαλιστεί οι θεραπείες αναπηρίας, τότε μόνο το ποσό των θεραπειών (των 65.000 το χρόνο) θα μπορεί να αφαιρεθεί από το αφορολόγητο όριο, και το εισόδημα των οικογενειών με αναπηρία να φορολογείται όπως όλων των πολιτών αναλογικά, πλην του επιδόματος αναπηρίας που είναι πάντα ανεξάρτητο και αφορολόγητο. Έτσι, οι οικογένειες του ΑΦ που έχουν χαμηλά εισοδήματα και που σήμερα δεν μπορούν να εξασφαλίσουν ούτε τις θεραπείες των παιδιών τους, ούτε τις ειδικές ανάγκες της αναπηρίας τους, δεν θα πληρώνουν καθόλου φόρο, ενώ τα άτομα με μεσαία εισοδήματα θα πληρώνουν ανάλογα με τα εισοδήματά τους εφ' όσον προηγουμένως έχουν εξασφαλίσει τις αναγκαίες θεραπείες των παιδιών τους και την κάλυψη των ειδικών αναγκών της αναπηρίας τους, και τέλος τα άτομα του ΑΦ με μεγάλα εισοδήματα, θα πληρώνουν πολύ μεγαλύτερο φόρο και σε πολλές περιπτώσεις θα επιστρέφουν ποσά μεγαλύτερα από το επίδομα που εισέπραξαν. Όσο για τα άτομα με Αυτισμό που είναι διάνοιες (όπως οι γνωστοί με την παγκόσμια αναγνώριση από την επιστημονική κοινότητα), και πετυχημένοι / πλούσιοι επιχειρηματίες (όπως οι παγκοσμίως γνωστοί πετυχημένοι επιχειρηματίες με Αυτισμό), με τον τρόπο αυτό, τα ποσά που θα επιστρέφουν στο κράτος (και μέσω αυτού στην κοινωνία), θα είναι υπερ-πολλαπλάσια του επιδόματος που εισέπραξαν, ώστε να χρησιμοποιηθούν για τα επιδόματα (και τις θεραπείες) των οικογενειών με τα χαμηλά εισοδήματα (όπως είναι το κοινωνικά δίκαιο και εφαρμόζεται στα σοβαρά κράτη). Οπότε, θα φορολογούνταν αυτοί που πράγματι «τους περισσεύουν», οι οποίοι στα πολύ υψηλά εισοδήματα θα επέστρεφαν το ποσό του επιδόματος μέσω φορολογίας ανάλογα πολλαπλάσιο, ώστε να χρησιμοποιηθεί υπέρ των παιδιών με αναπηρίες που στερούνται την κάλυψη των αναγκών αναπηρίας τους, με δικαιοσύνη και αναλογικότητα.

-Συνεπώς σε ένα σοβαρό κράτος, όλα τα άτομα με αναπηρία, παίρνουν το ποσοστό αναπηρίας και το επίδομα που δικαιούνται για την εξασφάλιση των αναγκών της αναπηρίας τους ανεξαρτήτως εισοδήματος, και όσα από αυτά έχουν απολύτως εξασφαλισμένες τις ανάγκες αυτές και δεν έχουν ανάγκη το ποσό (και όχι το Δικαίωμα) του επιδόματος, το επιστρέφουν με δικαιοσύνη και αναλογικότητα στην Κοινωνία (όχι απλά στο κράτος).

Μόνο με αυτόν τον τρόπο τηρείται θεσμικά με σοβαρότητα το Δικαίωμα στην Κοινωνική προστασία των ατόμων με αναπηρία, στην κάλυψη των θεραπειών τους και των ιδιαίτερων αναγκών της αναπηρίας τους τις οποίες αφορά το επίδομα, και μόνο έτσι υπάρχει πλήρης Δικαιοσύνη στην Κοινωνική αναδιανομή, όπως συμβαίνει στα σοβαρά Κοινωνικά κράτη. Και πάντως, όχι με τα «μαγειρέματα» των ποσοστών αναπηρίας και τις περικοπές επιδομάτων και κοινωνικών παροχών.

-Επομένως: Η μοναδική λύση, συμβατή με το Σύνταγμα και τις Διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει η χώρα, είναι:

α) Ο καθορισμός του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού σταθερά στο 67% και άνω, (έως και 100%) για όλα τα παιδιά του ΑΦ, ανεξαρτήτως νοημοσύνης και λειτουργικότητας, και εφ' όρου ζωής.

β) Στο ποσοστό αυτό, να προστίθενται (όταν συνυπάρχουν), οι τυχόν συννοσηρότητες νοητικής υστέρησης, κινητικών δυσκολιών, κλπ, προσαυξάνοντας ανάλογα το συνολικό ποσοστό αναπηρίας, φτάνοντας μέχρι το τελικό 100%, ανάλογα με τις συννοσηρότητες και τον βαθμό τους.

γ) Η κλιμάκωση των μικρότερων ποσοστών στις αναπηρίες, να γίνεται σε αυτές που είναι πραγματικά μετρήσιμες, με την αναλογική χορήγηση επιδόματος αναπηρίας που προαναφέραμε (ανάλογο επίδομα για τις αναπηρίες του 50, του 30%, του 10% κ.ο.κ).

δ) Και αφού δοθούν τα ανάλογα επιδόματα σε όλες αυτές τις κατηγορίες αναπηρίας (από το ποσοστό του 5% έως το 100%), η κυβέρνηση θα έπρεπε να αυξήσει αναδρομικά όλα τα επιδόματα αναπηρίας σύμφωνα με την αναπροσαρμογή που υποχρεούται να κάνει κάθε χρόνο, η οποία ως γνωστόν έχει διακοπεί αντισυνταγματικά από το 2011 και μετά.

-Αυτές είναι οι μόνες σοβαρές και δίκαιες λύσεις σύμφωνα με το Σύνταγμα, το Δημοκρατικό πολίτευμα και τις διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα μας.

7) ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Η νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας του ΑΦ, εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο την περικοπή των επιδομάτων αναπηρίας για να χρηματοδοτηθούν πολιτικές επιδιώξεις και συμφέροντα, όπως έχει καταγγείλει επανελημμένα η ΕΟΔΑΦ, αποκαλύπτοντας τις σκοπιμότητες τέτοιων αντικοινωνικών περικοπών. Και οφείλουμε να υπενθυμίσουμε, ότι οι περικοπές αυτές, αφορούν πλέον την συντριπτική πλειοψηφία των προνοιακών θεσμών, αφού έχουν προηγηθεί:

-Οι δραματικές περικοπές της Ειδικής Αγωγής, της Παράλληλης Στήριξης, των θεραπειών αναπηρίας, των συντάξεων ορφανών παιδιών του Αυτιστικού Φάσματος, και τις μαζικές παραβιάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τους, που επίσης έχει καταγγείλει επανελημμένα η ΕΟΔΑΦ.

Μαζί με τις περικοπές αυτές, πρέπει να υπενθυμίσουμε το φαινόμενο της αλλοίωσης και χειραγώγησης των διαγνώσεων, το οποίο έχει καταγγείλει από το 2015 επίσημα στη Βουλή η ΕΟΔΑΦ και το οποίο αντί να εξεταστεί και να καταπολεμηθεί, εξακολουθεί να συγκαλύπτεται και να υποθάλπεται παρά τις τεκμηριωμένες και στοιχειοθετημένες καταγγελίες της ΕΟΔΑΦ (ότι πλέον οι αρμόδιοι αποκρύπτουν τον Αυτισμό του παιδιού από τους γονείς, ενώ αλλάζουν και παλιές διαγνώσεις για να τους κόψουν το επίδομα!!!).

Επίσημη απολογία της νέας νομοθεσίας είναι η προσαρμογή στις απαιτήσεις των συμφωνιών για το Δημόσιο χρέος, τα μνημόνια και την διαχείριση της κρίσης, που απαιτούν την «μείωση του κόστους» των κοινωνικών υπηρεσιών.

Όμως, το κόστος, η οικονομική κρίση, το «Δημόσιο» χρέος και τα τρέχοντα πολιτικά μνημόνια, ΔΕΝ μπορούν να προβάλλονται ως δικαιολογία περικοπής των επιδομάτων αναπηρίας του ΑΦ, επειδή:

α) Οι οικογένειες του ΑΦ δικαιούνται αυτές τις δαπάνες βάσει της πληθυσμιακής τους αναλογίας: Ο στενός (πρωτοβάθμιος) οικογενειακός κύκλος των οικογενειών του ΑΦ, αριθμεί πάνω από ένα εκατομμύριο πολίτες που αποτελούν το 10% του πληθυσμού (μόνο ο στενός οικογενειακός κύκλος του ΑΦ αριθμεί πάνω από 800.000 άτομα κατά μέσο όρο. Συμπεριλαμβάνοντας τους στενούς συγγενείς πρώτου βαθμού της οικογένειας (παππούδες / γιαγιάδες κλπ), αριθμούν πάνω από ένα εκατομμύριο άτομα του στενού συγγενικού περιβάλλοντός τους). Όλοι αυτοί οι φορολογούμενοι πολίτες, ως πρώτιστη προτεραιότητα των κοινωνικών δαπανών που χρηματοδοτούνται από την φορολόγησή τους, απαιτούν (και δικαιούνται) τις πιο πάνω προνοιακές παροχές του οικογενειακού τους προσώπου που πάσχει από αναπηρία του Αυτισμού. Αυτό σημαίνει ότι από τα 50 περίπου δις ευρώ του ετήσιου προϋπολογισμού που βγαίνει από τους φόρους μας, οι οικογένειες του ΑΦ δικαιούνται ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ περί τα 5 δις ευρώ, ποσό δηλ. υπερπολλαπλάσιο των αναγκών που αναλύσαμε. Πόσο μάλλον που θα δικαιούνταν τα χρήματα αυτά, ακόμη

και αν δεν τους αναλογούσαν πληθυσμιακά, βάσει της προτεραιοποίησης των θεμελιωδών Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τους έναντι των λοιπών / συνήθων δαπανών, όπως αναλύουμε στην αμέσως επόμενη παράγραφο.

β) Η τρέχουσα οικονομική κρίση και το «Δημόσιο» χρέος, όχι μόνο ΔΕΝ αποτελούν αληθινή δικαιολογία για κοινωνικές περικοπές, αλλά αντίθετα, αποτελούν σοβαρό λόγο για την άμεση και επείγουσα προτεραιοποίηση των επιδομάτων αναπηρίας και των άλλων Προνοιακών παροχών του ΑΦ, ακριβώς λόγω της κρίσης και των μνημονίων, ώστε να προστατευθούν και προτεραιοποιηθούν από τις περικοπές των μνημονίων τα Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα στην Υγεία, την Σωματική ακεραιότητα, την ίση μεταχείριση και τα άλλα θεμελιώδη Δικαιώματα των παιδιών / ατόμων του Αυτιστικού Φάσματος έναντι των πολιτικοοικονομικών συμφερόντων, των μνημονίων και της διαφθοράς. Αυτό επιβάλλει το Σύνταγμα, το Δημοκρατικό πολίτευμα, και οι διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει η χώρα.

Αυτό ακριβώς απαίτησε και ο ΟΗΕ πρόσφατα στην 60ή σύνοδο της επιτροπής Δικαιωμάτων του παιδιού, με την οποία υπέδειξε - ειδικά προς το Ελληνικό κράτος κι ειδικά στις σημερινές συνθήκες των μνημονίων και των επαχθών δημοσιονομικών μέτρων, «να διατηρήσει, να επεκτείνει, να αυξήσει και να προτεραιοποιήσει τις δαπάνες του προϋπολογισμού για την κοινωνική προστασία των παιδιών με αναπηρίες και των Δικαιωμάτων τους, την εφαρμογή και την περαιτέρω διεύρυνση αυτών των παροχών, που πρέπει να προστατεύονται ακόμα και σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, φυσικών καταστροφών και εκτάκτων συνθηκών» (άρθρα 6, 18 α,β). Βάσει αυτής της αρχής, το Ελληνικό κράτος, υποχρεούται πρώτα να εξασφαλίσει αυτούς τους θεσμούς Κοινωνικής προστασίας και μόνο μετά από αυτό να προχωρήσει σε μνημονιακά μέτρα περικοπών για χρηματοδότηση του Δημόσιου χρέους, των ανακεφαλαιοποιήσεων των τραπεζών και άλλων πολιτικών σκοπιμοτήτων.

γ) Οι προνοιακοί θεσμοί για τις αναπηρίες του ΑΦ, έπρεπε ήδη να έχουν εξαιρεθεί από τις περικοπές για την πληρωμή του «Δημόσιου χρέους» επειδή είναι κοινό μυστικό ότι στην πραγματικότητα, το χρέος αυτό ΔΕΝ είναι Δημόσιο - τουλάχιστον ως προς τις οικογένειες των παιδιών και ατόμων του ΑΦ, οι οποίες, όχι μόνο δεν συμμετείχαν ποτέ στον Δημόσιο δανεισμό του Ελληνικού κράτους και την δημιουργία του (δήθεν «Δημόσιου») χρέους, αλλά αντίθετα, έχουν υποστεί πρωτοφανή λεηλασία των χρημάτων που δικαιούνται, προκειμένου να χρηματοδοτείται ο δανεισμός των εκάστοτε κυβερνήσεων, το «Δημόσιο» χρέος και οι ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών. Το ίδιο ισχύει άλλωστε για όλες τις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες, ενώ, είναι κοινό μυστικό ότι το ίδιο ισχύει και για ολόκληρη την Ελληνική κοινωνία, η οποία ουδέποτε ωφελήθηκε ή χρηματοδοτήθηκε στο παραμικρό από τον δήθεν «Δημόσιο» δανεισμό και την μέσω αυτού χρηματοδότηση των τραπεζών, των πολιτικών συμφερόντων και της διαφθοράς. Επομένως, ειδικά σε ότι αφορά το Αυτιστικό Φάσμα για το οποίο γνωρίζουμε καλά, το χρέος αυτό δεν είναι καθόλου «Δημόσιο», αλλά ιδιωτικό: Είναι χρέος της πολιτικής διαφθοράς, των τραπεζιτών και άλλων «ημέτερων», το οποίο, η κοινωνία, οι απλοί πολίτες, οι ευπαθείς κοινωνικές ομάδες, ακόμη και τα παιδιά με αναπηρίες του ΑΦ (και όχι μόνο), εξαναγκάζονται αντισυνταγματικά να το πληρώνουν με θυσίες και περικοπές Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τους. Συνεπώς, από τα χρήματα που δίνονται από το Ελληνικό κράτος για το «Δημόσιο» χρέος, τις ανακεφαλαιοποιήσεις τραπεζών και άλλες πολιτικές σκοπιμότητες, πρέπει να αφαιρούνται αυτά που χρειάζεται, προκειμένου να διατεθούν για την εξασφάλιση των Κοινωνικών θεσμών προστασίας των Θεμελιωδών Ανθρωπίνων και Συνταγματικών Δικαιωμάτων στην Σωματική ακεραιότητα, την Υγεία, και τα άλλα θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα των παιδιών με αναπηρίες του Αυτιστικού Φάσματος (και των άλλων ευπαθών κοινωνικών ομάδων).

δ) Όμως, η χρηματοδότηση των Κοινωνικών παροχών του ΑΦ (και όχι μόνο) πρέπει να προτεραιοποιηθεί άμεσα (και ακριβώς λόγω της κρίσης) για έναν ακόμη σημαντικό λόγο: Επειδή οι κοινωνικές παροχές (και ιδιαίτερα προς τα ευπαθή κοινωνικά στρώματα όπως άτομα με αναπηρία, άνεργοι, άποροι, άστεγοι, χαμηλόμισθοι, χαμηλοσυνταξιούχοι, κλπ), η ανάπτυξη κοινωνικού κράτους και η αναβάθμιση των κοινωνικών παροχών στα εκάστοτε σύγχρονα επίπεδα τεχνολογίας και παραγωγικότητας, είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

τρόπος οικονομικής ανάκαμψης και πραγματικής, υγιούς και μόνιμης ανάπτυξης που έχει ανακαλύψει η πολιτισμένη Ανθρωπότητα, ο οποίος έχει αποδεδειγμένα λειτουργήσει πάντα, μέχρι σήμερα σε όλες τις μεγάλες οικονομικές κρίσεις, όπως έχει αποδείξει η σοβαρή οικονομική θεωρία, αλλά και η αδιαμφισβήτητη ιστορική πραγματικότητα: Αυτό έχουν αποδείξει έμπρακτα και αδιαμφισβήτητα οι μεγάλες οικονομικές κρίσεις της σύγχρονης ιστορίας και ο τρόπος που ξεπεράστηκαν.

-Σε όλα αυτά πρέπει να συνυπολογιστεί και ένα ακόμη τεράστιο οικονομικό όφελος: Η κάλυψη των θεραπευτικών και άλλων αναγκών αναπηρίας των παιδιών του ΑΦ, έχει αποδειχθεί ότι οδηγεί στην ένταξη της μεγάλης τους πλειοψηφίας στην παραγωγική διαδικασία. Η ένταξη αυτή, όχι μόνο θα ισοσταθμίσει τα έξοδα των παροχών που δικαιούνται, αλλά αποφέρει και πλεονάζοντα κέρδη, όπως έχει αποδειχθεί έμπρακτα στις χώρες του Κοινωνικού κράτους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό της πρωτοπόρας Δανέζικης εταιρείας «Specialisern» (και των εκατοντάδων που την μιμήθηκαν αργότερα), η οποία απασχολώντας αποκλειστικά νέους του ΑΦ (και μάλιστα με ιδιαίτερα εμφανή - και όχι «ελαφρύ» Αυτισμό), δημιούργησε υψηλόμισθους εργαζόμενους του ΑΦ (που δεν έχουν καμία ανάγκη από τα ελεεινά επιδόματα και αποζημιώσεις που δίνονται εδώ από το Ελληνικό κράτος), οι οποίοι με τη φορολόγησή τους, συνεισφέρουν όπως όλοι οι πολίτες στα Δημόσια Κοινωνικά ταμεία μεγάλα ποσά για την αύξηση των Κοινωνικών παροχών.

-Από όλα αυτά αποδεικνύεται ότι δεν υπάρχει καμία σοβαρή δικαιολογία για τις περικοπές των επιδομάτων αναπηρίας του ΑΦ που προωθήθηκε με την νέα νομοθεσία των ποσοστών αναπηρίας. Οι περικοπές αυτές, όχι μόνο δεν ωφελούν σε τίποτα το Δημόσιο συμφέρον, αλλά αντίθετα, το βλάπτουν χάριν των κυκλωμάτων ιδιωτικών συμφερόντων και των διασυνδέσεων τους στο «βαθύ κράτος», στερώντας από την Ελληνική Κοινωνία μεγάλες δυνατότητες ανακούφισης και ανάπτυξης.

-Επί πλέον, ακόμη και αν το «Δημόσιο» χρέος ήταν πραγματικό και νόμιμο και αν τα χρήματα του δανεισμού είχαν χρησιμοποιηθεί πραγματικά για Δημόσιες κοινωνικές ανάγκες (πράγμα που ΟΥΔΕΠΟΤΕ έχει γίνει) και εάν το χρέος αυτό έπρεπε πράγματι να πληρωθεί από τα Δημόσια χρήματα, τότε, και πάλι, ένα υγιές Δημοκρατικό κράτος υποχρεούται, πρώτα να εξοικονομήσει τα ποσά αυτών των αναγκαίων προνοιακών κοινωνικών δαπανών, αφαιρώντας τα από την ανακεφαλαιοποίηση (δηλ. το «χαρτζιλίκωμα») των τραπεζών, που είναι η βασική σκοπιμότητα που κρύβεται πίσω από το δήθεν «Δημόσιο» χρέος.

-Και εάν αυτά δεν επαρκούσαν (πράγμα που δεν ισχύει), τότε, και πάλι, σύμφωνα με το Σύνταγμα, το Δημοκρατικό πολίτευμα και τις Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, πρώτα θα πρέπει να περικοπούν οι μισθοί και άλλες αμοιβές των υπουργών, συμβούλων, βουλευτών, διευθυντών, στελεχών και άλλων υψηλόβαθμων κρατικών (και κομματικών) παραγόντων, καθώς και τα κέρδη των κρατικοδίαιτων μεγαλοιδιωτών και των εύπορων ευνοημένων από τις πολιτικές του κράτους. Και αφού πρώτα περικοπούν όλα αυτά τα σκανδαλώδη οικονομικά προνόμια φτάνοντας μέχρι το ύψος της κατώτερης σύνταξης (300 € μηνιαίως), και μόνο μετά από αυτό θα μπορούσε να εξεταστεί η εκδοχή της αναβολής ή περικοπής των επιδομάτων αναπηρίας, ή των οποιωνδήποτε Κοινωνικών παροχών που αποτελούν αναγκαίο όρο σεβασμού των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των ευπαθών ομάδων.

-Αυτά επιτάσσει το Σύνταγμα, το Δημοκρατικό πολίτευμα, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και οι διεθνείς Συμβάσεις προστασίας τους που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα μας, οι οποίες επιβάλλουν την προτεραιοποίηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έναντι των ιδιωτικών, οικονομικών, πολιτικών και άλλων συμφερόντων.

Βάσει αυτών ακριβώς των Συμβάσεων, ο ΟΗΕ, μόλις εμφανίστηκε η κρίση, υπέδειξε ρητά στην κυβέρνηση του Ελληνικού κράτους ότι υποχρεούται να προτεραιοποιήσει τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τους θεσμούς προστασίας τους, και ότι πριν προχωρήσει σε οποιαδήποτε μνημονιακά μέτρα περικοπών, υποχρεούται πρώτα να ενισχύσει τις κοινωνικές παροχές - και ιδιαίτερα τις προνοιακές παροχές αναπηρίας και να τις διασφαλίσει και μόνο μετά από αυτό να προχωρήσει σε οποιαδήποτε μέτρα κοινωνικών περικοπών. Δηλαδή, ότι πρώτα υποχρεούται να εξασφαλίσει όλα τα επιδόματα αναπηρίας, τις θεραπείες, τους Εκπαιδευτικούς θεσμούς, τις απαραίτητες δομές,

και τις άλλες προνοιακές παροχές που δικαιούνται τα παιδιά με αναπηρίες του Αυτιστικού Φάσματος (και όχι μόνο) και μόνο μετά από αυτό να προχωρήσει σε περικοπές άλλων δαπανών.

-Παρ' όλα αυτά, σε αντίθεση με το Σύνταγμα, τις διεθνείς Συμβάσεις και τις υποδείξεις του ΟΗΕ, η κυβέρνηση, αντί να αυξήσει και ενισχύσει τα ήδη ελλιπή και υποβαθμισμένα επιδόματα αναπηρίας (και τις θεραπείες) του ΑΦ, τα περιέκοψε και τα υποβάθμισε ακόμη περισσότερο, για να χρηματοδοτηθούν πολιτικά συμφέροντα με χρήματα που αποκομίζονται από μαζικές παραβιάσεις Ανθρωπίνων και Συνταγματικών Δικαιωμάτων εναντίον των παιδιών με αναπηρίες του ΑΦ (και όχι μόνο).

8) ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, ΘΕΣΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΒΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ: Η «νέα» (ανασυρμένη «από τα παλιά») νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας και η μείωση του ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού, παραβιάζει θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών και ατόμων του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους. Συγκεκριμένα, η νέα νομοθεσία παραβιάζει:

1) Τα Δικαιώματα στην Υγεία και στην Σωματική ακεραιότητα, για δύο λόγους:

α) Επειδή με την νέα νομοθεσία τα παιδιά / άτομα του ΑΦ στερούνται τους πόρους που είναι αναγκαίοι για την κάλυψη των ιδιαίτερων αναγκών, αλλά και των θεραπειών της πάθησής τους, οπότε, βλάπτεται άμεσα η Υγεία τους και η Σωματική τους ακεραιότητα - και συνεπώς παραβιάζονται άμεσα τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών / ατόμων του ΑΦ στην Υγεία και στην Σωματική ακεραιότητα.

β) Επί πλέον, επειδή για τον λόγο αυτό τα παιδιά του ΑΦ, οι γονείς και οι οικογένειες τους, διαπιστώνουν ότι στερούνται τους πόρους που είναι αναγκαίοι για την κάλυψη των αναγκών της πάθησής και αναπηρίας τους και ότι ζουν σε ένα περιβάλλον στο οποίο στερούνται από το Ελληνικό κράτος Θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματά τους - και στο οποίο συνεπώς, θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματά τους αντιμετωπίζονται από το Ελληνικό κράτος ως κατώτερα των πολιτικών σκοπιμοτήτων και των οικονομικών ή άλλων ευτελών συμφερόντων, αλλά και ως κατώτερα από τα Δικαιώματα και τα συμφέροντα άλλων πολιτών. Το αποτέλεσμα είναι ότι η νέα νομοθεσία, με την οποία το κράτος τους στερεί τις θεραπείες που δικαιούνται, τους υποβάλλουν σε επαχθέστατο ψυχικό άλγος επειδή τους επιβάλλουν έντονα συναισθήματα αδικίας, αγανάκτησης, ανασφάλειας, μειονεκτικής και υποτιμητικής μεταχείρισης, καθώς και συναισθήματα «άγχους, αγωνίας, κατωτερότητας και φόβου» για το μέλλον τους. Τα συναισθήματα αυτά που τους επιβάλλουν τα νέα μέτρα της νέας νομοθεσίας, συνιστούν (κατά την επακριβή φρασεολογία του σχετικού άρθρου της ΕΣΔΑ και των αποφάσεων του Δικαστηρίου και της επιτροπής) «εξευτελιστικές, απάνθρωπες μεταχειρίσεις» και ψυχικό, «ηθικό / νοητικό / μη σωματικό βασανισμό» τους, όπως αυτά ορίζονται από τις διεθνείς συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, από το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου - και όπως ορίζονται από τις σχετικές αποφάσεις της Επιτροπής και του Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Το αποτέλεσμα είναι ότι και με αυτόν τον τρόπο, παραβιάζονται επιπρόσθετα και έτι περαιτέρω τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών του ΑΦ, καθώς και των γονέων τους, στην Υγεία και την Σωματική ακεραιότητα.

Συνεπώς, και για τους δύο αυτούς λόγους, από την νέα νομοθεσία των ποσοστών αναπηρίας και από την στέρηση των πόρων που είναι αναγκαίοι για την κάλυψη των ιδιαίτερων αναγκών, αλλά και των θεραπειών της πάθησής τους, την οποία επιβάλλει στα παιδιά / άτομα του ΑΦ το Ελληνικό κράτος με αυτήν την νομοθεσία, παραβιάζονται τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών / ατόμων του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Υγεία και την Σωματική ακεραιότητα, τα οποία προστατεύονται από το Σύνταγμα, και αντίστοιχα από το άρθρο 11 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη (ΕΚΧ) και από το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ).

2) Τα Δικαιώματα στην Κοινωνική προστασία και την Κοινωνική πρόνοια: Επί πλέον, επειδή με την νέα νομοθεσία ένας μεγάλος όγκος παιδιών με αναπηρίες του ΑΦ στερούνται τους πόρους που είναι αναγκαίοι για την κάλυψη των ιδιαίτερων αναγκών, αλλά και των θεραπειών της πάθησής τους, στερούνται ταυτόχρονα έναν από τους πλέον σημαντικούς

θεσμούς Κοινωνικής προστασίας και πρόνοιας που είχαν μέχρι τώρα (το επίδομα αναπηρίας). Και επειδή η στέρηση αυτών των αναγκών επιβάλλει στα άτομα του ΑΦ και στις οικογένειές τους υποβάθμιση και στέρηση θεμελιωδών Ανθρωπίνων και Συνταγματικών Δικαιωμάτων τους (όπως τα Δικαιώματα στην Υγεία και την Σωματική ακεραιότητα, στην Αξιοπρέπεια, στην Ίση μεταχείριση - και τα άλλα συναρτώμενα με αυτά Δικαιώματα), τα οποία όφειλε να κατοχυρώνει και να προστατεύει το Ελληνικό κράτος, η στέρηση αυτών των αναγκών που τους επιβάλλει το Ελληνικό κράτος, παραβιάζει και τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Κοινωνική προστασία, την Κοινωνική ασφάλεια, την απόλαυση των Κοινωνικών υπηρεσιών και την Κοινωνική πρόνοια, τα οποία προστατεύονται από το Σύνταγμα, από τα υποχρεωτικά άρθρα 12, 13 16 του ΕΚΧ, καθώς και από τα άρθρα 7 και 14 του ΕΚΧ.

3) Τα Δικαιώματα στην Εξίσωση των ευκαιριών, στην Ίση μεταχείριση και στην αποφυγή των διακρίσεων: Επειδή:

α) Με την νέα νομοθεσία, τα παιδιά του ΑΦ στερούνται πλέον την κάλυψη των αναγκών αναπηρίας, καθώς και τις θεραπευτικές παρεμβάσεις που εκπλήρωναν με το επίδομα που τους αφαιρείται:

β) Και επειδή η κάλυψη αυτών των αναγκών αποτελεί αναγκαίο όρο για την εξίσωση των ευκαιριών των παιδιών / ατόμων με αναπηρίες του ΑΦ στην Υγεία, την Σωματική ακεραιότητα, τη ζωή, την Κοινωνική προστασία, την Εκπαίδευση, την Αξιοπρέπεια και στα άλλα συναρτώμενα με αυτά Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα:

-Για τους λόγους αυτούς, η στέρηση της κάλυψης αυτών των αναγκών που έχουν ανάγκη, την οποία τους επιβάλλει το Ελληνικό κράτος με την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας, παραβιάζει και τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Εξίσωση των ευκαιριών, στην Ίση μεταχείριση, τις Ίσες ευκαιρίες και την Αποφυγή των διακρίσεων και αποκλεισμών, τα οποία προστατεύονται από το Σύνταγμα, από το ειδικό άρθρο «Ε» του ΕΚΧ, καθώς και από το άρθρο 14 και από το πρωτόκολλο 12 της ΕΣΔΑ.

4) Τα Δικαιώματα στην Ένταξη και στην αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή: Επειδή:

α) Το επίδομα αναπηρίας χορηγείται ειδικά (και πέραν των θεραπειών) για τις ιδιαίτερες ανάγκες αναπηρίας, η ικανοποίηση των οποίων αποτελεί αναγκαίο όρο για την ένταξη και για την αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή.

β) Οι θεραπείες των οποίων το μεγαλύτερο μέρος (μετά τις πρόσφατες περικοπές θεραπειών) καλύπτονταν από το επίδομα αναπηρίας το οποίο πλέον τους στερεί η νέα νομοθεσία, αποτελούν επίσης αναγκαίο όρο για την ένταξη και για την αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή: Για τους λόγους αυτούς, η στέρηση του επιδόματος αναπηρίας, καθώς και των θεραπειών που καλύπτονταν με αυτό, την οποία τους επιβάλλει το Ελληνικό κράτος με την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας, παραβιάζει και τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Ένταξη και στην αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή, που προστατεύονται από το Σύνταγμα, από το άρθρο 15 του ΕΚΧ και από το πρωτόκολλο 12 της ΕΣΔΑ.

5) Τα Δικαιώματα στην Αξιοπρέπεια, τον σεβασμό της προσωπικότητας, της τιμής και της υπόληψης: Επειδή με την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας:

α) Τα παιδιά του ΑΦ στερούνται πλέον την κάλυψη των αναγκών της αναπηρίας τους, αλλά και τις θεραπευτικές παρεμβάσεις που κάλυπταν με το επίδομα που τους στερεί η νέα νομοθεσία του Ελληνικού κράτους:

β) Και επειδή για το λόγο αυτό, διαπιστώνουν ότι στερούνται τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματά τους (στην Υγεία, την Σωματική ακεραιότητα, την Κοινωνική προστασία, στην Ίση μεταχείριση, στην Ένταξη, στην αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή και στα συναρτώμενα με αυτά Δικαιώματα).

γ) Και επειδή για τους λόγους αυτούς, διαπιστώνουν ότι θεμελιώδη Δικαιώματά τους αντιμετωπίζονται από το Ελληνικό κράτος ως κατώτερα των πολιτικών σκοπιμοτήτων και των οικονομικών ή άλλων ευτελών συμφερόντων, αλλά και ως κατώτερα από τα Δικαιώματα και τα συμφέροντα άλλων πολιτών:

-Για τους λόγους αυτούς, παραβιάζονται και τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών και ατόμων του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Αξιοπρέπεια και το Σεβασμό της προσωπικότητάς τους, της τιμής και της υπόληψής τους, τα οποία προστατεύονται από το Σύνταγμα και από το πρωτόκολλο 12 της ΕΣΔΑ.

-Παραβιάζονται επίσης και πολλά ακόμη συναρτώμενα με προαναφερθέντα παραβιαζόμενα Δικαιώματα των ατόμων του ΑΦ και των οικογενειών τους.

6) Τα Δικαιώματα στο Συνέχεσθαι και Συνεταιρίζεσθαι και στην Ελευθερία της έκφρασης: Επειδή η νέα νομοθεσία έγινε χωρίς τη συμμετοχή της ΕΟΔΑΦ και των οικογενειών του ΑΦ τις οποίες εκφράζει και στηρίχθηκε στον εικονικό διάλογο με την ΕΣΑΜΕΑ, στην οποία δεν ανήκουμε, και έχουμε δηλώσει με 8.162 υπογραφές ότι δεν μας εκφράζει και ότι αντίκειται στα αιτήματα και στα Δικαιώματά μας. Συνεπώς, το Δικαίωμά μας να συμμετέχουμε συλλογικά στον κοινοβουλευτικό διάλογο παραβιάστηκε, οι θέσεις και απόψεις μας δεν συμπεριλήφθηκαν σε αυτόν και αποκλείστηκαν από αυτόν. Συνεπώς, από την νέα νομοθεσία των ποσοστών αναπηρίας και από τον τρόπο διαβούλευσης που διεξήχθη γι αυτήν, παραβιάζονται και τα θεμελιώδη Ανθρώπινα και Συνταγματικά Δικαιώματα των παιδιών και ατόμων του ΑΦ, των γονέων τους και των οικογενειών τους, στην Ελευθερία της έκφρασης, καθώς και τα Δικαιώματά τους στο Συνέχεσθαι και Συνεταιρίζεσθαι, τα οποία προστατεύονται από το Σύνταγμα και από τα άρθρα 10 και 11 της ΕΣΔΑ. Συνεπώς, σύμφωνα με όσα προαναφέραμε τεκμηριωμένα και στοιχειοθετημένα, από την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας και την μείωση του ποσοστού αναπηρίας του ΑΦ, παραβιάζεται και το Σύνταγμα και το Δημοκρατικό πολίτευμα που κατοχυρώνουν τα προαναφερθέντα παραβιαζόμενα Δικαιώματα.

Κατά συνέπεια, παραβιάζονται και οι αντίστοιχες διεθνείς Συμβάσεις σεβασμού τους που έχει υπογράψει η χώρα - και συγκεκριμένα παραβιάζονται:

-Η Σύμβαση ΟΗΕ / 2006 για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρίες. (η οποία έχει κυρωθεί ομόφωνα από το Ελληνικό Κοινοβούλιο με την ψήφιση του ν. 4074/2012)

-Οι Πρότυποι Κανόνες του ΟΗΕ για την εξίσωση των ευκαιριών των ατόμων με αναπηρία.

-Η Σύμβαση ΟΗΕ για τα δικαιώματα του παιδιού.

-Το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (ΔΣΟΚΠΑ).

-Η Διακήρυξη Σαλαμάνκα της UNESCO - 1994.

-Η κοινοτική οδηγία «για την καταπολέμηση των διακρίσεων» 2000/78/ΕΚ.

-Το Προσχέδιο των Ηνωμένων Εθνών ειδικά για το Αυτιστικό Φάσμα (5.12.2012)

-Κατ' ακολουθία, από την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας και από την μείωση του ποσοστού αναπηρίας του ΑΦ, παραβιάζεται και η διεθνής νομοθεσία και οι κανόνες σεβασμού Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει και κυρώσει η χώρα μας. Συγκεκριμένα, παραβιάζονται:

-Το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) για το Δικαίωμα στην σωματική ακεραιότητα (βλ. και κεφ. περί απαγόρευσης της «απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης» και του «ηθικού, νοητικού – μη σωματικού βασανισμού» και της «επανάληψης αυτών των (Δημόσιων) πράξεων» με «επίσημη ανοχή»).

-Το άρθρο 11 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη (ΕΚΧ) για το Δικαίωμα στην Υγεία.

-Τα (υποχρεωτικά) άρθρα 12, 13 και 16 του ΕΚΧ για τα Δικαιώματα στην Κοινωνική ασφάλεια, στην Κοινωνική και ιατρική αντίληψη και στην Κοινωνική προστασία.

-Τα άρθρα 7 και 14 του ΕΚΧ για το Δικαίωμα των παιδιών και των εφήβων στην προστασία και στην απόλαυση των κοινωνικών υπηρεσιών.

-Το άρθρο 14 της ΕΣΔΑ για το Δικαίωμα στην ίση μεταχείριση και την απαγόρευση των διακρίσεων.

-Το πρωτόκολλο αριθ. 12 της ΕΣΔΑ, για την απαγόρευση των διακρίσεων για τα εντός Εθνικής νομοθεσίας Δικαιώματα – πέραν των δικαιωμάτων ΕΣΔΑ, ως προς τα Δικαιώματα στην Κοινωνική προστασία, στην Ένταξη, στην Αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή, στην Αξιοπρέπεια και τον σεβασμό της προσωπικότητας, της τιμής και της υπόληψης.

-Το ειδικό άρθρο «Ε» του ΕΚΧ (βλ. Αναθεώρηση 1996) για το Δικαίωμα στις ίσες ευκαιρίες και την Απαγόρευση των διακρίσεων (πού βασίζονται σε λόγους Υγείας, Γέννησης, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, και οποιασδήποτε άλλης κατάστασης).
-Το άρθρο 27 του ΕΚΧ για το Δικαίωμα των εργαζομένων με οικογενειακές υποχρεώσεις στην ισότητα των ευκαιριών και της μεταχείρισης.
-Το άρθρο 15 του ΕΚΧ για το Δικαίωμα των παιδιών αμέσως στην επαγγελματική κατάρτιση και την επαγγελματική και κοινωνική αποκατάσταση.
-Το άρθρο 10 της ΕΣΔΑ για το Δικαίωμα στην Ελευθερία της έκφρασης.
-Το άρθρο 11 της ΕΣΔΑ για το Δικαίωμα στην Ελευθερία του συνέρχεσθαι και του συνεταιρίζεσθαι.

-Επίσης, από την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας και την μείωση του ποσοστού αναπηρίας του ΑΦ, παραβιάζονται οι καταληκτικές παρατηρήσεις του ΟΗΕ ειδικά προς το Ελληνικό κράτος (βλ. επιτροπή Δικαιωμάτων του παιδιού του ΟΗΕ - 60ή σύνοδος), μέσω των οποίων ο διεθνής Οργανισμός προσδιορίζει ειδικά για τη χώρα μας τους αναγκαίους όρους σεβασμού των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων μας, και με τις οποίες ο ΟΗΕ «προτρέπει την Ελλάδα, σε περιόδους επιβολής επαχθών δημοσιονομικών μέτρων:

-Να καταβάλει προσπάθειες για τη διατήρηση και επέκταση των κοινωνικών επενδύσεων και της κοινωνικής προστασίας των ατόμων που βρίσκονται σε πιο ευάλωτη κατάσταση δίνοντας προτεραιότητα στα παιδιά. (άρθρο 6)

-Να εξασφαλισθεί η κατάλληλη κατανομή οικονομικών, ανθρώπινων και τεχνικών πόρων που απαιτούνται για την επίτευξη αυτών των στόχων. (άρθρο 14)

-Να επιδείξει ιδιαίτερη προσοχή στις επενδύσεις για την προστασία των δικαιωμάτων των παιδιών σε περιπτώσεις ευάλωτων ομάδων συμπεριλαμβανομένων των παιδιών με αναπηρίες, καθορίζοντας τις στρατηγικές γραμμές του προϋπολογισμού που πρέπει να προστατεύονται ακόμα και σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, φυσικών καταστροφών και εκτάκτων συνθηκών. (άρθρο 18-β)

-Να αυξήσει και να προτεραιοποιήσει τις δαπάνες που προβλέπονται στον προϋπολογισμό, ώστε να εξασφαλίσει την εφαρμογή των δικαιωμάτων του παιδιού σε όλα τα επίπεδα, κυρίως με στόχο να προστατεύσει τις παρεχόμενες σε παιδιά υπηρεσίες από τις περικοπές λόγω της τρέχουσας οικονομικής κατάστασης και να εξασφαλίσει την περαιτέρω υποστήριξη και διεύρυνσή τους, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι υπηρεσίες αυτές πρέπει να είναι δίκαιες και ποιοτικές. (άρθρο 18-α).

-Να παρέχει προγράμματα και υπηρεσίες για παιδιά με αναπηρίες με επαρκείς οικονομικούς και ανθρώπινους πόρους και να υιοθετήσει, ως ζήτημα προτεραιότητας, μέτρα για να εξασφαλίσει ότι κανένα παιδί με αναπηρία δεν θα είναι τοποθετημένο σε πλαίσιο όπου επικρατούν απάνθρωπες συνθήκες (άρθρο 50-γ)

-Επίσης, η επιτροπή: Εκφράζει τη βαθιά της ανησυχία όσον αφορά το δικαίωμα στη ζωή, την επιβίωση και την ανάπτυξη των παιδιών και των εφήβων των οποίων οι οικονομικές χάνουν ταχύτητα τα μέσα επιβίωσής τους και την πρόσβασή τους στις κοινωνικές υπηρεσίες που χρηματοδοτούνται από το Κράτος, συμπεριλαμβανομένων των τομέων της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης, καθώς επίσης και το οικογενειακό τους εισόδημα. (άρθρο 28)

-Επίσης, επισημαίνει ότι: «εκφράζει την ανησυχία της διότι : Παρά τις υπάρχουσες διατάξεις στη νομοθεσία της Ελλάδας σχετικά με το σεβασμό των απόψεων του παιδιού, οι διατάξεις αυτές σπάνια χρησιμοποιούνται με αποτέλεσμα οι απόψεις των παιδιών να μην λαμβάνονται υπόψη» (άρθρο 30). Το άρθρο αυτό παραβιάζεται επειδή η στέρηση και οι περικοπές των παροχών αναπηρίας του ΑΦ, συνεχίζεται και επιδεινώνεται παρά τα διαβήματα της ΕΟΔΑΦ και των γονέων για βελτίωση και επέκτασή τους. Για τον ίδιο λόγο παραβιάζεται και η επόμενη παρατήρηση της επιτροπής, που υποδεικνύει στην κυβέρνηση:

-Να εξασφαλίσει ότι οι απόψεις των παιδιών ακούγονται και λαμβάνονται υπόψη σε όλες τις δικαστικές, διοικητικές και άλλες αποφάσεις που τα αφορούν και τα επιποσάζουν. (άρθρο 31-β).

-Να παρέχει βοήθεια στις μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) που εργάζονται για τα παιδιά με αναπηρίες (άρθρο 50-ε). Το άρθρο αυτό παραβιάζεται επειδή η ΕΟΔΑΦ αποκλείστηκε από τον κοινωνικό διάλογο της Βουλής, και επειδή αγνοήθηκε το μεγάλο ψήφισμα των 8.162 γονέων παιδιών του ΑΦ, που είναι το μεγαλύτερο έντυπο διάβημα των οικογενειών του ΑΦ στην ιστορία της χώρας μας. Για τον ίδιο λόγο παραβιάζεται και η επόμενη παρατήρηση της επιτροπής, που υποδεικνύει στην κυβέρνηση ότι:

-Επαναλαμβάνει προηγούμενη σύστασή της (CRC/C/15/Add. 170, παρ. 26) για περαιτέρω βελτίωση της συνεργασίας και του συντονισμού σε σταθερή βάση με τις ΜΚΟ και την συμμετοχή τους στην εφαρμογή της Σύμβασης, ιδιαίτερα υπό το φως της τρέχουσας οικονομικής κατάστασης. (άρθρο 21)

-Να εντίνει όλες τις προσπάθειες κατά της διαφθοράς, ώστε να εξασφαλίσει διαφάνεια στη δημοσιονομική διαχείριση. (άρθρο 18-στ). Το άρθρο αυτό παραβιάζεται επειδή με την νέα νομοθεσία για τα ποσοστά αναπηρίας του Αυτισμού, η έγκριση των επιδομάτων αναπηρίας μεταβιβάζεται στην κρίση και αυθαιρεσία των αρμοδίων κρατικών στελεχών και αποσπάται από τα πιο αντικειμενικά / αδιάβλητα κριτήρια που υπήρχαν. Για τον ίδιο λόγο παραβιάζεται και η επόμενη παρατήρηση της επιτροπής, που υποδεικνύει στην κυβέρνηση ότι η επιτροπή:

-Επίσης, προβληματίζεται για την επιμονή του φαινομένου της διαφθοράς σε δημόσιους οργανισμούς, στο δικαστικό σύστημα και σε άλλους τομείς (άρθρο 17).

Για όλους τους παραπάνω λόγους, παραβιάζεται και η παρατήρηση της επιτροπής, που υποδεικνύει στην κυβέρνηση:

-Σύμφωνα με το Γενικό της σχόλιο Νο 9 (2006) για τα Δικαιώματα των παιδιών με αναπηρίες: Να επανεξετάσει και να υιοθετήσει συγκεκριμένα νομοθετικά μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσει πλήρη προστασία για όλα τα παιδιά με αναπηρίες (άρθρο 50α).

Για όλες τις ως άνω παραβιάσεις Ανθρωπίνων και Συνταγματικών Δικαιωμάτων τους, οι οικογένειες παιδιών του ΑΦ βρίσκονται υποχρεωμένες να προσφύγουν στην Δικαιοσύνη, εξαντλώντας όλα τα στάδια, μέχρι και τα ανώτατα κλιμάκια της διεθνούς Δικαιοσύνης.

9) ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Βάσει των όσων αναλύσαμε και σύμφωνα με το Σύνταγμα και τις Διεθνείς Συμβάσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχει υπογράψει η χώρα, καλούμε την κυβέρνηση στην ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων μας:

1) Ανάκληση / αναθεώρηση της νέας νομοθεσίας για τα ποσοστά αναπηρίας του Αυτισμού.

2) Επαναφορά του προηγούμενου ελάχιστου ποσοστού αναπηρίας του Αυτισμού στο 67% και άνω (όπως είχε νομοθετηθεί το 2012) και εφ' όρου ζωής, για όλα τα παιδιά του ΑΦ, ανεξαρτήτως νοημοσύνης και λειτουργικότητας.

3) Βελτίωση του ανώτατου ορίου προς τα πάνω, κλιμακούμενο έως και 100%, μόνο για τον Αυτισμό, ανάλογα με την βαρύτητα κάθε περίπτωσης.

4) Στο ποσοστό αναπηρίας Αυτισμού κάθε παιδιού να προστίθενται (όταν συνυπάρχουν), οι τυχόν συννοσηρότητες νοητικής υστέρησης, κινητικών δυσκολιών, κλπ, προσαυξάνοντας ανάλογα το συνολικό ποσοστό αναπηρίας, (φτάνοντας μέχρι το τελικό 100%, ανάλογα με τις συννοσηρότητες και τον βαθμό τους).

5) Οι πιο πάνω επανορθώσεις / βελτιώσεις, εκτός από τα δύο αρχικά νομοθετήματα / υπουργικές αποφάσεις (Φ. 80000/45219/1864 - ΦΕΚ Β' 4591 / 27-12-2017-σελ.61417 και το Φ. 80000 / οικ. 2 / 1 - ΦΕΚ Β' 7), να αναφέρονται ρητά και σε τροπολογία του νέου σχετικού νόμου (ν. 4512 / 2018 αρ. 215 / ΦΕΚ Α' 5/17-01-2018 / σελ.171), ώστε να μην αλλοιώνεται κάθε τόσο με διοικητικές αποφάσεις.

6) Η κλιμάκωση των μικρότερων ποσοστών στις αναπηρίες, να γίνεται (σε αυτές που είναι πραγματικά μετρήσιμες), με την αναλογική χορήγηση επιδόματος αναπηρίας που προαναφέραμε (ανάλογο επίδομα για τις αναπηρίες του 60%, του 50%, του 30%, του 10% κ.ο.κ).

7) Η πρόσβαση των ενδιαφερομένων, που προχωρούν σε κατάθεση ένστασης κατά της απόφασης της Υγειονομικής επιτροπής ΚΕΠΑ, στα στοιχεία του φακέλου τους καθώς και αύξηση του ορίου κατάθεσης της ένστασης των 10 ημερών σε 60 ημερολογιακές ημέρες (κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 10, παρ. 3, του Συντάγματος που αναφέρει ότι η αρμόδια υπηρεσία ή αρχή, υποχρεούται να απαντά στα αιτήματα των πολιτών για παροχή πληροφοριών μέσα σε ορισμένη προθεσμία, όχι μεγαλύτερη των 60 ημερών) ώστε να δίνεται η δυνατότητα στους ενδιαφερόμενους να αντικρούσουν επί της ουσίας την απόφαση.

8) Επαναφορά του μέτρου αναθεώρησης του ποσοστού αναπηρίας με κατάθεση νέων στοιχείων και ενημέρωση του εισηγητικού φακέλου

9) Αναδρομική αύξηση των επιδομάτων αναπηρίας σύμφωνα με την ετήσια αναπροσαρμογή που ίσχυε και που έχει διακοπεί αντισυνταγματικά από το 2011 και μετά.

-Καλούμε την κυβέρνηση να αναθεωρήσει την νέα σκοταδιστική νομοθεσία των ποσοστών αναπηρίας και να προχωρήσει στην επαναφορά των ποσοστών του Αυτισμού, στην ισόβια διάρκεια ισχύος τους και στην ενίσχυση των επιδομάτων εφαρμόζοντας τις πιο πάνω προτάσεις μας, ακριβώς λόγω της κρίσης όπως έχει υποδείξει και ο ΟΗΕ.

-Καλούμε τις υγιείς κοινοβουλευτικές δυνάμεις και πρόσωπα σε κοινό μέτωπο για την καταδίκη και κατάργηση των σκοταδιστικών αντικοινωνικών μέτρων που εκ φύσεως προδικάζουν τις προθέσεις εξόντωσης της Ελληνικής κοινωνίας, τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσουμε και να αποτρέψουμε από κοινού όλοι οι πολίτες.

Επειδή στάση της Πολιτείας προς τα παιδιά με αναπηρίες και προς τις ευπαθείς ομάδες αποτελεί τον ασφαλέστερο δείκτη των προθέσεων της για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα όλων μας....

Συνημμένα:

- 1) Το υπόμνημα της ΕΟΔΑΦ του 2012 με το οποίο θεσπίστηκε το 67% για όλα τα παιδιά / άτομα του ΑΦ ως ελάχιστο ποσοστό αναπηρίας, με την ανάλυση του θέματος και τα επιχειρήματα που είναι γνωστά από τότε στο Ελληνικό κράτος και εξακολουθούν να ισχύουν και σήμερα.
- 2) Το επιστημονικό πόρισμα της επιφανούς και διεθνώς έγκριτης ειδικού στον Αυτισμό κας Παπαγεωργίου επί του θέματος όπως κατατέθηκε και το 2012.
- 3) Η επίσημη έκθεση του Κέντρου Ελέγχου & Πρόληψης Νοσημάτων ΗΠΑ (CDC-USA) για το ετήσιο κόστος των θεραπειών του Αυτισμού (σελ. 3 - 65.000 €), που δεν καλύπτεται ούτε κατά το 1/10 από το Ελληνικό κράτος, κάνοντας ακόμη πιο επιτακτική την υποχρέωση διατήρησης του επιδόματος.
- 4) Το ένα εκ των νέων νομοθετημάτων που μειώνει το ποσοστό αναπηρίας του Αυτισμού (Φ. 80000/45219/1864 - ΦΕΚ Β' 4591 / 27-12-2017-σελ.61417), το οποίο πρέπει να αναθεωρηθεί και στο άλλο σχετικό νομοθέτημα (Φ. 80000 / οικ. 2 / 1 - ΦΕΚ Β' 7) και κυρίως να αναθεωρηθεί ρητά και να ορίζεται εντός του σχετικού νέου νόμου (ν.4512 / 2018 αρ. 215 / ΦΕΚ Α'5/17-01-2018 / σελ.171).

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 10-01-2017 - Για το ΔΣ της ΕΟΔΑΦ

Ο πρόεδρος Γιάννης Σταυρόπουλος

Επικοινωνία : τηλ.

210 7700000 / 7 e-mail: govlikeomata@gmail.com